

Огнян Антов

КИТОВИ ОПАШКИ

Оксиморон в пет действия

С редакторската препоръка от
Общество на писателите - Варна

АНАПЕСТ

Варна

2014

(с) Огнян Антоф, автор, 2014

(с) Китови опашки, опус 175, 2013

Авторските права са строго запазени. При желание за цитиране или използване на пиесата или нейна част задължително се свържете с автора:

o.t.antov@gmail.com. Приятно четене!

Действующи лица

ПОНГО и ТУЦИО - *двама неразделни състуденти*

ЖЕНИХ

ПАТРИЦИЯ и ВИОЛЕТА – *сестри-близначки; Патриция носи кюлоти, Виолета е с прашки*

ПРОФЕСОР и КЛОШАР - *бивши съученици*

и със специалното участие на

ЗЕВС ГРЪМОВЕРЖЕЦ (под формата на Пастор)

и

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ (от телевизора и радиото)

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Частен дом.

Голям хол на къща. Маса, кресла, камина, минироял. Стълба отвежда до горен етаж. Влизат Понго и Туцио.

ПОНГО (вика към горния етаж). Тате! Светът се преобърна! Водя ти най-умния клошар на света! По-умен е даже (добавя тихо)... от тебе.

ГЛАСЪТ НА ПРОФЕСОРА (от горе). По-умен даже от кого?

ПОНГО (силно). По-умен даже от министър-председателя!

ГЛАСЪТ НА ПРОФЕСОРА. Че то не е трудна работа.

ТУЦИО (разглежда снимка на камината). Хе... „Професор Къновски“. Че баща ти кога стана професор?

ПОНГО. Той е от новите професори. Новото правителство смени из корен режима за атестиране.

ТУЦИО. Хе, и това ли успеха да свършат...

ГЛАСЪТ НА ПРОФЕСОРА. Понго, кой е с тебе долу?

ПОНГО (силно). Туцио, тате... кой може да е!

ГЛАСЪТ НА ПРОФЕСОРА. Хм, не можах да го позная... Смениял си е интонацията нещо.

ПОНГО (силно). Е, как не можа да го познаеш! От почти двайсет години го знаеш, от яслата сме заедно.

ГЛАСЪТ НА ПРОФЕСОРА. Хе.

Двамата се споглеждат и вдигат рамене.

ТУЦИО (силно). Професор Къновски, няма шега, водим ви клошар – Айнщайн!

ПОНГО (оглежда се). А той къде е?

ТУЦИО. Остана да зяпа картините в коридора.

Влиза Клошарят. Младите са с ризи с къси ръкави, а той е облечен в балтон до земята, брадясал, с неопределима сбръчкана възраст.

КЛОШАРЯТ. Много интересни картини. Предполагам, че някой учещ се ги е рисувал. Поне половината. Но много ми харесаха, особено хармониите. (Той сяда зад рояла.) Аз, честно казано, не разбирам много от живопис, навремето свирех (отваря рояла) на пиано. Виждали ли сте тръба?

ПОНГО и ТУЦИО. Тръба ли?

КЛОШАРЯТ. Голяма желязна ръждясала отвън и отвътре тръба. Погледнете в тая тръба, вътре се е смесила ръждата с паяжина – светлината в края на тръбата едва прозира.

ПОНГО. Да? Представих си.

КЛОШАРЯТ. Ей това е съвременната живопис. (Пауза.) Не я разбирам.

ТУЦИО. Хе.

ПОНГО. Наистина, вие познахте. Половината картини са на сестра ми, отпреди да се омъжи. Хармониите са от тогава. После вече нямаше.

КЛОШАРЯТ. И сетне навярно изобщо е спряла да рисува? Навярно сега оцветява само блокчетата на многобройните си деца?... Много таланти се губят на света, ежечасно, запомнете го от мен, господа. Но хармониите ѝ ми харесват. Аз не познавам цветовете. Вчера говорих с един колега, той е отговорен за казаните на съседната улица. Бивш художник и той. Стоим пред едно дърво и аз му викам: колега, ето сега ние гледаме с тебе дърво, нали? Добре, а като нарисувано как го виждаш? И той започва: тук, вика, ще сложиш малко червено, там синьо и жълто, тук оттенък от пембено и не знам какво още. Гледам, пуля се и бог ми е свидетел, аз виждам само едни листа зеленикави и толкова. Къде са тези цветове, тези хармонии... Впрочем, господа, колегата е прав, аз разбирам какво говори, но за съжаление ми липсва неговият наглед, неговата визия. Как да ви обясня... Нали знаете, че бялата светлина не е бяла?

ПОНГО. А каква е?

КЛОШАРЯТ. Многоцветна. Само трябва оптиката да я разложи, окоето да я разложи. Ето това могат тия живописци – разлагат светлината, без да имат оптична причина. Кое е доказателството за многоцветната бяла светлина?... Господа, това се изучава в началната училищна степен!

ПОНГО. Какво е?

КЛОШАРЯТ. Дъгата, господа!

ПОНГО. Да, вярно.

КЛОШАРЯТ. Хармонията... В природата хармонията е водач на душевното спокойствие и равновесие. Ето, вие сте приятели. Това не е възможно, ако интересите и темите ви не влизат в хармония. Двата ви гласа може да се движат в разни посоки, но винаги си хармонират. Разбирате ли? Сега ще ви илюстрирам. Това (той дрънва напосоки в ка-

кафония по клавишите) е липса на хармония, с две думи, съвременна музика. А това (той засвирва, като двете ръце се движат в разни посоки, но благозвучно)... това е фуга... от Бах. (Той свири известно време, унесен.) Удивителен е Бах! Как всяка ръка си има свой път, а двете заедно създават такава хармония!

ПОНГО (към Туцио). Фуга?

КЛОШАРЯТ (спира рязко). Бах. Йохан Себастиан.

Влиза Професорът. С фрак и панийонка.

ПРОФЕСОРЪТ. Не съм ли пингвин?... Вчера гледах новогодишната развлекателна програма по държавната телевизия и там рапър нарече доцент пингвин. В ефир!

ПОНГО (споглежда се с Туцио).

ТУЦИО. Да, но това беше по новините – показаха запис от ток шоу, обърнато на цирк от гостите.

ПРОФЕСОРЪТ. Така ли? Аз пък реших, че е многогодишната програма по първа програма...

ПОНГО. „Новогодишна”, тате.

ПРОФЕСОРЪТ. А аз какво казах?

ТУЦИО. „Многогодишна”.

ПРОФЕСОРЪТ. Все тая.

ТУЦИО (споглеждат се с Понго). Баща ти да не е вчерашен още? От новопрофесурата?

ПОНГО (тихо). Глупости, татко не пие, знаеш. Ама нещо не е в час.

ПРОФЕСОРЪТ. Така, деца. Аз съм канен да посрещна новата година в университетския стол...

ПОНГО (изненадан, след известна пауза). Тате, ама ти мразиш приеми и особено университетския стол!

ПРОФЕСОРЪТ. Ще отида с такси...

ПОНГО (сащисан). Тате! Ти никъде не ходиш с такси.

ПРОФЕСОРЪТ. А ти какво предлагаш?

ПОНГО. Ами ти си ходиш с колата!

ПРОФЕСОРЪТ. Че аз не умея да шофирам!... Освен това как ще пия здравица, ако съм с кола!

ПОНГО (тихо). Ама тате... Ти не пиеш алкохол...

ПРОФЕСОРЪТ. Е, таз добра! (Хваща с длани лицето на сина си и го оглежда внимателно.) Очите ти са леко зачервени и малко ококорени...

Майка ти, лека ѝ пръст, преди да... (върти с ръка, все едно завинтва крушки)... преди да почне да завинтва крушки...

ПОНГО (отблъсква го, със задавен глас). Баща ми! Никога не си говорел така... за мама!

ПРОФЕСОРЪТ (също учуден). „Баща ми“? Никога не си се обръщал така към мен.

КЛОШАРЯТ (дрънва тържествен акорд). Уважаеми господине, позволете да попитам – защо именно вчера ви приеха професори? Баш на 30 декември?

ПРОФЕСОРЪТ. Е кога? Днес, на 31 декември ли?

КЛОШАРЯТ (става от рояла). Понеже, уважаеми господа, в нашето отечество се прави всичко в последния момент. За да се превърти моментът. За да го затрупат новите обстоятелства, новите години; за да не се забележи и бързо да се смете под масата.

ПРОФЕСОРЪТ (объркан). Каква маса...? Кой е тоя? Кой си ти, бе?

КЛОШАРЯТ (говори бавно). Ще приемем един вагон новопредставени доценти за професори, казва си нашето отечество, ала понеже е обезценяващ акт, понеже е само за угода на егото и суетата и е шамар върху старата професура... затова ще го направим точно преди празника, когато хората са заети с мисълта за пържолите, смокинга и руската салата, а сетне цунамито на новата година ще отнесе емоцията на новината както порой грабва джапанка и я влачи, и я затрупва с кал и отпадъци.

ПРОФЕСОРЪТ (прекъсва го по време на горната реч, мрънкайки). Каква руска салата... каква джапанка... кое отечество...

КЛОШАРЯТ. Както е казал поетът, господа: в нашето отечество се псува на майка.

Той взема внезапно под мишница Професора и си завира ухилената физиономия в лицето му.

ПРОФЕСОРЪТ (гледа го отблизо и хъмка).

КЛОШАРЯТ. Ама, господине, ти си ме забравил! Не ме помниш! Пет години седяхме на един гимназиен чин!

ПРОФЕСОРЪТ. Жуци!

КЛОШАРЯТ. Боци!

ПРОФЕСОРЪТ. Ехе, каква огромна изненада! Момчета...! Понго! Това е моят съчинник от Националната гимназия за древни езици и култура!... Ехе-хе, Жуци, колко се радвам. Момчета!... А аз си мислех: бре,

викам си, тия момчета откъде го взеха тоя прошляк, тоя сбърканяк, тоя сбръчкан клошар... И като те слушам, мисля си: тоя клошар ще е със сигурност някой пропаднал писател фантаст или преводач от английски. Те са все такива акъллии! Как си, Жуци, говори, говори!

Понго и Туцио се оттеглят встрани. Гледат как двамата общуват.

ПОНГО. Туци, нещо не е наред.

ТУЦИО. Хм.

ПОНГО. Какво „хм“?

ТУЦИО. Нищо. Може да е от възрастта.

ПОНГО. Коя възраст?

ТУЦИО. Нашата. Хормони, едно-друго. Всеки ден ти се струва нов и непознат.

ПОНГО. Глупости. Какво заплещи и ти като клошаря, на баща ми съчинника... Не с нас имам предвид, а с баща ми нещо не е наред. Пък и тоя клошар – бива ли да е толкова умен. Неприлично е да е толкова умен, особено до професор.

ТУЦИО. Хм, баща ти наистина...

ПОНГО. Какво?

Двамата се заслушват в разговора отсреща – Професорът е възторжен и говори, говори, а Клошарят седи и кротко се усмихва и кима.

ПРОФЕСОРЪТ. Викам си: абе какъв е тоя сбърканяк, тоя сбръчкан смотаняк, тоя напомпан с лафове пустиняк, тоя неврастеняк...

ПОНГО (на Туцио). Чуваш ли го!?! Никога не съм го чувал да говори такива простотии...

ПРОФЕСОРЪТ (встрани, на Клошаря). Тоя смачканяк... тоя безформеняк...

ПОНГО (пак на Туцио). Баща ми по принцип е тих и скромнен, рядко говори, а това за майка ми... направо... щях да се разрева... от яд и болка...

ТУЦИО. Ама и ти, Понго, да ти кажа...

ПОНГО. Какво?

ТУЦИО. Баща ти наистина е много тъп днес. Но ти...

ПОНГО. Какво?... Айде, че ми се вдигна пулсът!

ТУЦИО. Ами ти си някак по-различен... Обикновено рядко се обясняваш... по си уравновесен... Пък и не си толкова чувствителен, а само за половин час цели два пъти гласът ти беше пред срив и рев!

ПОНГО (гледа го дълго и съобразява). Хм.

ТУЦИО. Хм.

ПОНГО. Прав си, знаеш ли. Хм. Ама и ти, Туци...

ТУЦИО. Какво?

ПОНГО. Ами ти обикновено извърташ, лъжеш нередко и никога, никога не говориш точно на въпроса! Ако изобщо го разбереш... А сега ме обясни с две изречения.

ТУЦИО. Хм.

Старите тръгват към младите, приближават.

ПРОФЕСОРЪТ. Съдбата тропа на вратата! Та-да-да-даамм! Та-да-да-дааааммм! Като онази песен на Людовик.. ъ-ъ... Лудвиг...

КЛОШАРЯТ. Не е песен, а симфония.

ПРОФЕСОРЪТ. Точно така! Симфония!

КЛОШАРЯТ. Петата симфония.

ПРОФЕСОРЪТ. Петата симфония на Лудвиг ван... кой беше?

КЛОШАРЯТ. Бетовен.

ПРОФЕСОРЪТ. Да! Бетховен! Петата симфония: та-да-да...

ПОНГО. Тате?

ПРОФЕСОРЪТ. Кажи, сине.

ПОНГО. Знаеш ли...

ПРОФЕСОРЪТ. Да? Какво има?

Всички чакат и гледат Понго в устата. Той е ококорен и нещо трескаво съобразява. Неподвижен.

ПОНГО. Тате! Светът се преобърна!

ПРОФЕСОРЪТ. В смисъл?

ПОНГО. Всичко е наопаки, тате! Например: ти си станал тъп, извинявай...

ПРОФЕСОРЪТ. В смисъл?

ПОНГО. Ето! И сега не ме разбираш! Светът се е преобърнал!

Пауза. Всички мълчат замислено.

КЛОШАРЯТ. Хм... Интересно... Това трябва да се обсъди. Хм... Май има нещо такова.

ПРОФЕСОРЪТ. Нищо такова няма! Майната му на света! Аз отивам да гуляя.

Професорът излиза.

КЛОШАРЯТ. Да... Като се замисля, би следвало аз да не съм чак толкова умен. Хм... Това трябва да се провери.

Клошарят излиза също.

ТУЦИО. И сега накъде?

ПОНГО. Аз мисля да мръднем към кампуса...

ТУЦИО. Що? То сега е празно. Колегите са по домовете си. Или по курортите за празника.

ПОНГО. Нали знаеш Никол и Кет? Те си празнуват винаги тук. Никой ги не ще.

ТУЦИО. Кои Никол и Кет?

ПОНГО. Абе едни руси, красавици едни. Едната заеква, а другата ептен глупава, та човек не може въпрос да им зададе.

ТУЦИО. Е?... О-о, да!

ПОНГО. Светът се преобърна!

ТУЦИО. Сиреч сега са поумнели. Макар че те бяха такива лейки, та надали и преобръщането ще ги засегне. Ако са били извънредно прости, сега да са нормално прости.

Втурват се Професорът и Клошарят.

КЛОШАРЯТ. ...Аз имам вече хипотеза за преобрънатостта, Боци. Но първо да проверим!

ПРОФЕСОРЪТ. Ей сега ще проверим. Къде е дистанционното?

ПОНГО. Кое дистанционно?

ПРОФЕСОРЪТ. На телевизора!

ПОНГО. Ето го – върху телевизора. (Подава му го.)

ПРОФЕСОРЪТ. Сега ще проверим.

ПОНГО. Какво?

КЛОШАРЯТ. Днес е неделя, а по предаването „Всяка неделя”, четох в програмата, гост на горещия стол при Кеворкян е сам министър-председателят. Баща ви предложи да го чуем какво приказва, понеже, както знаете, нашият премиер е с пет висши образования, магистър хидролог, филолог, икономист, инженер, библиограф и фармаколог, с докторантура, доцентура и професура, член кореспондент на академията, доктор хонорис кауза на всички свободни университети, няколко пъти носител на наградата на Фондацията за телевизионно и друго изкуство, както и лауреат на приза за...

ПРОФЕСОРЪТ. Чакай, мълчи, че да го чуем човека!

КЛОШАРЯТ. С две думи: всепризнато умен. (Цъка с език). Бре, тоя Кеворкян още ли е жив? Помня го от моята младост... Както не свършват неделите, така и не свършват кеворкяните.

ПРОФЕСОРЪТ. Абе, замълчи бе!

Пускат телевизора. В близък план: премиерът. Той изслушва въпрос. След това отваря уста и надава силен магарешки рев: „Ииии-аааа...”

Всички стоят изумени. [Въпросите, избирани от режисьора/актьорите и задавани, е добре да бъдат пряко актуални за времето и мястото си.]

Премиерът слуша пак въпрос и пак реве като магаре. Професорът смутено изгася телевизора и изпуска дистанционното.

КЛОШАРЯТ (клати глава и казва след пауза, бавно и уверено). Не. Според мен това не може да бъде доказателство... У нас напоследък е напълно вероятно премиерът ни да бъде магаре. Дори и втори мандат.

ПРОФЕСОРЪТ (сяда на дивана). И сега какво ще стане?

ТУЦИО. Ами сега – всичко наопаки. Студентите ще са по-грамотни от професорите. Полицаите ще са бандити. Лошите филмови герои ще бъдат симпатични...

ПОНГО. Перукерката ще стане режисьор.

ТУЦИО. Режисьорът – огняр.

ПОНГО. Огнярят – интелигент.

ТУЦИО. Интелигентът – емигрант.

ПОНГО. Емигрантът – натурализиран чужденец...

ТУЦИО. И хоп – имаше нашенец, вече ще има само чужденци. И край на нацията ни. Нация от емигранти. Емигранти в собствена държава.

КЛОШАРЯТ. Ето, обърнат свят.

ПРОФЕСОРЪТ. Давай да излизаме навън! Не вярвам на Кеворкян. Може да е монтаж! Те са майстори на конспирациите. Навън ще научим.

Двамата пак излизат.

ПОНГО. Не чухме каква му е хипотезата за преобърнатостта.

ТУЦИО. Каква да е...

Двамата се запътват към вратата.

ПОНГО (спира се внезапно). Добре де, ние с теб сега какви сме, умни? И какви сме били? Тъпаци?

ТУЦИО. Знам ли? Ти как се усещаш?

ПОНГО. Знам ли? Нещо ми тежи под лъжичката... малко ми се е свила душичката.

ТУЦИО. А дали сме били на един акъл? Дали и сега се разбираме?

ПОНГО. Нали сме приятели.

ТУЦИО. То не е гаранция.

ПОНГО. Е, аз те помня като по-простоватичък, но... щом викаш, че и аз съм ти се струвал по-съобразителен...

ТУЦИО. Това е и цялата хипотеза. (Засмива се.) Има и предимства! Ако професорите в университета са все като баща ти, сега ще видим лесно оценки!

ПОНГО. Вярно е... Ама в университета има двама-трима такива тъпащи, които сега, ако са поумнели, ще ни вземат здравето на изпита!

ТУЦИО. А! Сетих се! Дай си студентската книжка - ще видим по бележките какъв си бил, умен или тъп.

Понго неуверено отива и рови в шкафа.

ПОНГО. Знаеш ли... някак не ми се иска с развалено настроение да ми почва празникът... Представи си, че съм бил отличник...

ТУЦИО (грабва студентската книжка и зяпа).

ПОНГО (стои настрана, гледа го под вежди, омърлушено). Какво?

ТУЦИО. Хм... Четворки от горе до долу... Виж ти, значи не би следвало много да си се променил... А аз все пак виждам някои разлики... Хм... Значи аз може да съм се променил (сочи главата си) рязко.

ПОНГО. Давай да излизаме, навън всичко ще се изясни!

Излизат.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Градски площад.

Пейки, дърво, шадраван – в дъното сгради. Между уличните лампи се шура млада жена с официална рокля. Спира се и нервно си оправя роклята.

ВИОЛЕТА. Ох, тези прашки ми се врязват в задника... Направо ще откача... Сестра ми как може да ходи така, не ми побира кратуната... Направо ще откача...

В дъното се появяват Понго и Туцио.

ПОНГО. Виж, виж... Виолета. Отличничката.

ТУЦИО. Откъде си сигурен коя е? Тя нали има близначка...

ПОНГО. Вярно, че имаше близначка и все ги бъркахме... Туци, убеждавам се, че съм тъп.

ТУЦИО. Не, просто си забравил.

ПОНГО. Просто съм тъп.

ТУЦИО. Просто си изнервен.

ПОНГО. Тъп съм, стига философства.

ТУЦИО. Стига мрънка. Хората лесно си внушават сложни причини за прости неща. Това го има още в Илиадата, още Омир го е...

ПОНГО. Ти наистина ли си бил такъв тъпак до вчера? Не мога да повярвам!

ТУЦИО. Що да съм тъпак?

ПОНГО. Щото сега не си. Омир! Разбираш ли!... И как съм имал такъв приятел...?

ТУЦИО. Оф, млъкни.

Двамата приближават момата. Те са в тъмното, неосветеното. Тя е точно под фенера, гледа ги уплашено. Те тръгват да я оглеждат обиколно, тя се върти така, че винаги да е с гърди към тях.

ВИОЛЕТА. Нямам пари, момчета... Нито бижута...

ТУЦИО. Не ни трябват пари...

ВИОЛЕТА. Не съм девствена.

ПОНГО. И това не ни трябва.

ВИОЛЕТА (отдъхва си и си плюе в пазвата). Ох, как ме уплашихте. (Те

излизат на светло.) Понго! Туцио!

ТУЦИО. Добро утро, вселена! Добър ден, космос! Добър вечер, планета!

ВИОЛЕТА. Ох, от уплаха даже не ви разпознах! Направо ще откача!

ПОНГО. Може да не е само от уплахата.

ВИОЛЕТА (мята се на врата на Понго). Понго, миличък!

Момата се бори за вниманието на Понго, включително му млясва звучна целувка.

ПОНГО (отблъсква я и шепне на Туцио). Май е затъпяла.

ТУЦИО (шепне). Може да е загоряла.

ПОНГО (шепне). Вярно. И това не е доказателство. Господи, всички отличнички да бяха такива.

ТУЦИО (шепне). Е, тя вече не е отличничка. RIP.

ПОНГО (шепне). Грип ли?

ТУЦИО (шепне). RIP: Rest In Peace.

ПОНГО (шепне). Нищо не разбирам.

ВИОЛЕТА. Какво си шепнете, бе!

ПОНГО. Моля те, Виолета! Престани!

ВИОЛЕТА. А аз какво правя? (Млясва го пак.) Ох, ама какво правя аз!? Направо съм откачила.

ТУЦИО. Накъде си тръгнала с тая вечерна премяна?

ВИОЛЕТА. С какво?

ТУЦИО. С тоя вечерен тоалет?

ВИОЛЕТА. Не търся тоалет.

ПОНГО (на момата). Много хубава рокля.

ВИОЛЕТА. Много мерси. Само да не ми стягаха така... ъ-ъ... това...

ТУЦИО. Никога не сте ходили така облечена, госпожице.

ВИОЛЕТА. Не съм и сега направо ще откача. Но сестра ми така каза: за сватбата слагаш прашките и край.

ТУЦИО (споглежда се с Понго). Такъв съвет ли ти е дала сестра ти? Умен съвет.

ВИОЛЕТА. Това е изтезание, но ще преживеем. Ще избутаме сватбата.

ТУЦИО. И така, въпросът е чия сватба? Към чия сватба сте се запътили, уважаема госпожице – това е въпросът.

ВИОЛЕТА (гледа го).

ПОНГО. Къде отиваш?

ВИОЛЕТА. На сватба.

ПОНГО. Кой се жени?

ВИОЛЕТА. Сестра ми се жени.

ТУЦИО. Сестра ви се „омъжва”, искахте да кажете, уважаема госпожице.

ВИОЛЕТА. Ти какъв език плямпаш, бе? Говори правилно, да те разбират хората.

ТУЦИО. Министър-председателите говорят правилно, аз говоря нормално – според ума и възпитанието си.

ВИОЛЕТА. А според мен говориш тъпо.

ПОНГО (прекъсва ги). Сестра ти, близначката, се жени? Сега, точно преди нова година? Изчакай за момент... Туцио, ела.

Двамата се оттеглят малко встрани.

ТУЦИО. Какво?

ПОНГО. Да обобщим, щото ми стана леко объркано. Така. Значи...

ТУЦИО. Виолета беше преди отличничка.

ПОНГО. Така.

ТУЦИО. Сестра ѝ, за разлика от Виолета, беше пословично куха.

ПОНГО. Така.

ТУЦИО. И дори ми се е натискала на мене.

ПОНГО. И на мене.

ТУЦИО. Така.

ПОНГО. Следователно, нейната сестра сега е поумняла и ще се жени.

ТУЦИО. Така... По-вероятно е да е била насрочена сватбата, преди да е поумняла.

ПОНГО. Може да е забременяла.

ТУЦИО. Или забогатяла. Значи въпросът е кой е женихът и какво му е умственото дередже - като имаме предвид, че сестра ѝ, невестата, ще е станала умствено надута, а тази тук си е направо кауза пердута.

Връщат се при момата.

ПОНГО. В коя църква е церемонията?

ВИОЛЕТА (сочи насрещната сграда). Ей там.

ПОНГО. Ти отивай, ние сега ще дойдем... Да минем да купим цветя, че сватбата ни изненада...

Виолета излиза.

ТУЦИО (след нея). Едната надута, другата – кауза пердута.

ПОНГО. Кауза пердута? Какво е това?

ТУЦИО. Загубена работа означава.

ПОНГО. Хм. (Пауза.) Това на латински ли е?

ТУЦИО. Да.

ПОНГО. Ти го каза, нали?

ТУЦИО. Да.

ПОНГО. Хм.. А аз не го разбрах съвсем?

ТУЦИО. Да.

ПОНГО. Хм... Значи е сигурно, че преди катаклизма си бил по... тъп от мене.

ТУЦИО. Да. И затова сега се кефя.

Влиза някакъв мъж. Той е с раздърпан чисто нов костюм. Разрошен. Сумти. Подминава ги и сядя на пейка. Хваща се за главата.

ЖЕНИХЪТ. Толкова съм тъп, че съм забравил в коя църква ще се женя!... (Поглежда часовника.) А е след десет минутки!

ТУЦИО (приближава го). Извинете, господине, може ли да ви запитам нещо?

ЖЕНИХЪТ. Заповядайте, господине.

ТУЦИО. Господине, случва ли ви се да мечтаете?

ЖЕНИХЪТ. Ами че как, господине.

ТУЦИО. А позволете да попитам, случвало ли ви се е да се губите в мечтите си?

ЖЕНИХЪТ. Тоест как, господине?

ТУЦИО. Аз съм слушал историята на един човек, който много обичал да мечтае. Разрешете да ви я разкажа, господа.

ЖЕНИХЪТ. А аз какво общо имам?

ТУЦИО. Не, вие нямате. Но позволете да разкажа, господине. (Женихът вдига рамене, вади телефон и започва да човърка.) Живял един човек, който, разказват, много обичал да мечтае и да се губи в мечтите. Оженил се, деца народил, но нищо не можело да го разсее от тая му страст. Разказват, че...

ЖЕНИХЪТ (разсеяно). Позволете, но кой разказва? Кой е виждал този човек?

ТУЦИО. Ами аз така съм го прочел, господине, там пишеше, че така са разказвали. Явно – свидетели. Любимо занимание било на човека вед-

нъж или няколко пъти седмично да се губи в мечтите. Ама представете си, сякаш влиза в гората и се губи там с часове, дни, месеци. А сетне се връщал в къщата си и нищо. Внимание: въпрос! Какво правел този човек през тези часове, дни, месеци, докато го нямало в текущия свят? А? ЖЕНИХЪТ (слушайки, с телефон в ръка). Какво правел?

ТУЦИО. Това е въпросът!

ПОНГО (дръпва Туцио, тихо). Това всичкото пък откъде го измисли?

ТУЦИО. Хрумна ми... просто.

ПОНГО. Ама ти нямаше въображение, Туци!

ТУЦИО. А знаеш ли колко е хубаво да имаш!

ПОНГО (на себе си). Направо не мога да повярвам.

ТУЦИО (връща се при Жениха). И представете си, господине! Този човек просто живеел в мечтата си! Разбирате ли? Имал си най-пълноценен втори живот, даже, разказват, в мечтания живот също си бил народил деца, оженил се и така нататък...

ЖЕНИХЪТ (ръчка телефона). Ето.

ПОНГО. Какво?

ЖЕНИХЪТ. Нямам никакъв спомен за името на годеницата ми! Представяте ли си колко съм тъп? А ще се женя след десет минути.

ПОНГО. Откакто го казахте за първи път, минаха вече двамайсет минути.

ТУЦИО. И може би вече сте се оженили. Но в другия си живот. Може би, господине, вие именно сте в такъв един сън, откъснат от реалното си Аз – може би сега сте другият ви Аз и просто трябва да се завърнете някъде!

Телефонът в ръката на Жениха зазвънява.

ЖЕНИХЪТ. Ох, че се стреснах... Хм.

ПОНГО и ТУЦИО. Кой е?

ЖЕНИХЪТ. Че кой да ви каже кой е. Непознат номер.

ПОНГО. Дали не е булката?

ЖЕНИХЪТ. Ами защо ще е непознат номер тогава?

ПОНГО. Вярно. Ами коя е тогава булката?

ЖЕНИХЪТ. Ами нали това гледам от половин час в телефона – никое име не ми говори нищо.

ПОНГО. Хубаво, де, айде вдигай!

ЖЕНИХЪТ. Ало? Да?... О, да, аз ще се женя. А вие коя сте? (Пауза. На

двамата.) Загуби ума и дума. (На телефона.) Аз... обърках улиците май... излязох на друга църква... Мила, ти ли си? А защо от непознат номер? Ами на мен ми излиза, че си непознат номер. Ама не ми се карай, моля ти се, какво съм виновен аз, че тъпият смартфон те дава като непознат номер!

ТУЦИО. Тъп смартфон – какъв модерен оксиморон.

ПОНГО (машинално). Какво е оксиморон?

Женихът пуска на високоговорител.

ГЛАС ОТ ТЕЛЕФОНА [гласът е на Патриция]. Непознатият номер зависи от теб, не от телефона. Не телефонът управлява тебе, а ти управляваш него!

ЖЕНИХЪТ (спира високоговорителя). Не разбрах, да ти призная, но кълна се в бога, не съм трил никакъв номер. О-о-о-о-о, вярно! Ех, как не съм сетил! Колко съм тъп, мила, благодаря за идеята. Храм „Ходещият по вълните ви поздравява”. Запомних! Тичам, скъпа! (Затваря.) О-о-о-о-о...

ПОНГО и ТУЦИО. Какво?

ЖЕНИХЪТ. Аз казах ли ви, че съм много тъп днеска! (Ръчка телефона.)

ТУЦИО. То не е трудно... човек да се наведе на подобна мисъл...

ЖЕНИХЪТ. Ах, тази техника направо ми лази по нервите. Момчета, помогнете. Настройте джиписа да ме заведе към храма. (Подава им телефона.) Хм, чухте ли я какво каза одеде? Не телефонът води мене, а аз него. Ето че ще стане точно обратното. Слава богу, и тя е проста като мен, милата.

Подават му телефона и той хуква. Двамата сядат на пейката и дълго мълчат.

ПОНГО (Туцио си гледа часовника). Колко минути минаха, откакто той тръгна?

ТУЦИО. Пет.

Дълго мълчат. Туцио пак си поглежда часовника.

ПОНГО. Колко минути минаха?

ТУЦИО. Десет.

Мълчание.

ПОНГО. Май му е време да се връща?

Мълчание.

ПОНГО. От къде ли го е прекарал джипиесът? За десет минути се обикаля целият център.

Запъхтян, Женихът се връща.

ТУЦИО. А, нова среща! Гледай ти, ние пък без джипиес пак се озовахме пред вашия храм, господине. Какво? Можем ли вече да ви поздравяваме? Събитието случи ли се? Щастливо венчан ли сте? Къде е невестата?

ЖЕНИХЪТ. Каква ти невеста, само тази коза от джипиеса – цял час тичам подире й! Е, това ли е? Влизам! Само дано позная булката...

ПОНГО. Спокойно, тя ще е в бяло. Търси жена, която е в бяла невидана рокля, някъде в центъра на храма.

ТУЦИО. И се озърта. Може ли един последен въпрос?

ЖЕНИХЪТ. Нямам никакво време...

ТУЦИО. Годеницата ви умна ли беше, като я избрахте?

ЖЕНИХЪТ (бързо тръгва). Това е въпросът!

Спира, оглежда се, оглежда ги, затваря очи. Сетне се връща на пейката и се тръшка. Отчаян.

ПОНГО. Какво ста... (Туцио го прекъсва с жест.)

ЖЕНИХЪТ. Сега се сетих.

ПОНГО. Какво?

ЖЕНИХЪТ. Много добре си спомням как търсех годеница.

ПОНГО. Как?

ЖЕНИХЪТ. Исках да е малко по-протичка, че да се живее с нея по-леко. Много добре си спомням тази моя мисъл. Запечатала ми се е.

ТУЦИО. По-проста от вас или по принцип проста?

ЖЕНИХЪТ (мълчи и мисли учуден). Знам ли... (Вдига рамене.) Сигурно спрямо мен...

ТУЦИО. Хм... Ако е възможно.

ПОНГО. И какво стана? Намерихте ли я по-проста?

ЖЕНИХЪТ (кима). Това ме озадачава. Добре си спомням, че я намерих по-проста.

ТУЦИО (ръга Понго, тихо). Точно близначката ще е, Патриция – сестрата на нашата Виолета, която видяхме одеде. Представи си колко е поумняла, като имаш предвид колко тази е изпростяла! (На Жениха.)

Хм, лошо. Сега от много ум може и да не облече бяло вашата годеница. Умните като млади са винаги модернисти. Значи като влезете сега, питайте някого за булката – като нищо няма да е в бяла рокля и с букет.

Умниците са така.

ЖЕНИХЪТ. Защо да е умница? Нали току-що ви казах, че я намерих съвсем глупава...

ПОНГО. Знаете ли какво? Ще ви посъветвам, сега като влезете, просто да си мълчите.

ТУЦИО. Мълчете си, докато трае церемонията, а след като ви венчаят, тогава няма значение – работата и без това вече ще е спукана.

ЖЕНИХЪТ. Но защо да мълча?

ПОНГО. Щото работата ще лъсне и тя може да се откаже, като види какъв сте тъпак.

ЖЕНИХЪТ. Много ли съм тъп?

ДВАМАТА. Много.

Мълчание.

ТУЦИО. Господине, бихте ли проверили в телефона си за номер под името Патриция?

ЖЕНИХЪТ (рови в телефона, кима). Има, да.

ТУЦИО. Нищо ли не ви говори това име?

ЖЕНИХЪТ. Тцъ.

ТУЦИО. Вижте дневника с обажданията. Зелената слушалка.

ЖЕНИХЪТ. Хм. Странно. В последно време много съм говорил с това име.

ТУЦИО. Е? Сега вече не вдявате ли?

ЖЕНИХЪТ. Не. Какво има?

ПОНГО (избутва ядосващия се Туцио). А знаете ли, господине, ние познаваме вашата годеница. Тя има близначка.

ЖЕНИХЪТ. Така ли?! Не ми е казвала!

ТУЦИО. Толкова й е бил акълът. Да, ние познаваме нейната сестра близначка и кълна ви се, тя е отличничката на курса.

ПОНГО. Ние сме състуденти и дори винаги сме се чудили как е възможно такава една умница да има близначка толкова проста.

ТУЦИО. Това е някак... неприродно.

ЖЕНИХЪТ. Значи и вие потвърждавате!

ПОНГО. Кое?

ЖЕНИХЪТ. Че моята годеница е глупачка.

ТУЦИО. Напълно потвърждаваме, обаче уви, тук имате много голям проблем. Ние всички имаме този проблем, но за вас той ще е от изклю-

чително, бих казал, перманентно значение.

ЖЕНИХЪТ. Какъв проблем?

ТУЦИО. Представете си, господине, ние преди малко срещнахме тук на площада нейната сестра, отличничката, казва се Виолета, и тя се бе превърнала напълно в куха лейка!

ЖЕНИХЪТ. Лейка ли?

ПОНГО. Иска да каже, нашата отличничка по неизвестни причини изведнъж е изпростяла.

ЖЕНИХЪТ. Не думай!... (Скача на крака.) Точно така! Точно така!

ПОНГО. Какво?

ЖЕНИХЪТ. Ами знаете ли, че аз съм доцент, доктор на историческите науки. За това седя тук и от пет минути не ми побира главата. Бива ли един историк да е толкова тъп?

ТУЦИО. Нерядко бива, но по принцип не.

ПОНГО. Туци, значи е окончателно потвърдено!

ТУЦИО. Да, окончателно.

ЖЕНИХЪТ. Кое е потвърдено?

ПОНГО. Светът се е преобърнал! Цяла сутрин се чудим. Баща ми пък е професор...

ТУЦИО. Професор Къновски.

ЖЕНИХЪТ. Професор Къновски?! Аз го знам, много ерудиран човек и умен мъж. И какво?

ТУЦИО. Прост повече и от вас.

ПОНГО. Уви, да. Родният ми баща.

ЖЕНИХЪТ. Кошмар... Светът се преобърна.

Сяда пак. Мисли и накрая си сваля решително вратовръзката.

ЖЕНИХЪТ. Не, няма да се женя. Няма да се женя за умна жена! Тя ще ме командори...

ПОНГО. Казват, че съпрузите трябва да се допълват.

ЖЕНИХЪТ. Как си го представяте? Доктор на историческите науки, а жена му по-умна от него. Не, не, в никакъв случай.

ТУЦИО. И... такива комбинации се срещат.

ПОНГО. Наистина е малко неприлично.

Мълчание. Всички мислят, угрижени.

ПОНГО. Добре, а защо не се ожените за сестра й, същото тяло, но с другия акъл? Те и двете са вътре, в църквата.

ЖЕНИХЪТ (след пауза). Хм, това е опция.

ТУЦИО. Както е в модерните технологии: „Моля, изберете опция от главното меню. За близначка с ум, натиснете едно; за близначка без ум натиснете две.“ Пропускате едно и натискате две.

Женихът обикаля нервно, мисли. Сетне бавно си слага вратовръзката.

ЖЕНИХЪТ. Да, възможно е... А как да разпозная коя е?

ПОНГО. Виолета, нашата състудентка, сега е с прашки, а преди катаклизма винаги носеше кюлоти. Следователно твоята сега, като е поумняла, е с кюлоти.

ТУЦИО. С две думи: първо проверяваш коя с какво е отдолу и сетне вземаш тая с прашките.

ЖЕНИХЪТ (усмихва се накриво). Инструкции кратки и ясни. И ако съм си представял, че така се женят хората!

Влиза в църквата.

ПОНГО (вика след Жениха). Твоята се казва Патриция и е с кюлоти!

ТУЦИО. Тоя наистина ще вземе да обарва сватбарките.

Женихът изскача пак.

ЖЕНИХЪТ. Момчета, щом сте състуденти със сестрата на жена ми, елате, помогнете. Пратете ми първо вашата състудентка, да се запозная все пак, преди да пристъпя най-решителното стъпало в моя живот!

ПОНГО (на Туцио). Давай.

Влизат след него.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Предверие на храм.

Понго и Женихът се оглеждат.

ПОНГО. Стой сега тук. Аз ще ида да доведа Виолета, за да можеш да опознаеш и втората възможност.

Понго излиза.

ЖЕНИХЪТ (говори си). Ръка да види, око да пипне. Ръка да види, око да пипне...

Отстрани се появява чистачка – млада жена с престилка, забрадка и метла. Мете и приближава Жениха.

ПРЕОБЛЕЧЕНАТА ПАТРИЦИЯ. Гос`ине, мръдни се. Ще те замета, няма да се ожениш.

ЖЕНИХЪТ. Хм. Ами то нагам върви работата.

ПАТРИЦИЯ. Ти ли си женихът?

ЖЕНИХЪТ. Защо?

ПАТРИЦИЯ (тя спира пред него и го гледа). Ами там пред олтара са се сбрали хора, чакат само жениха.

ЖЕНИХЪТ. А булката там ли е?

ПАТРИЦИЯ. Че де да е...

ЖЕНИХЪТ. А сестра й? Тя имала сестра близначка!

ПАТРИЦИЯ. Амчи вярно, чудя се аз що са две булки. Мислех, двойна сватба. Близначките често се мъжат по двойки.

ЖЕНИХЪТ. Не е двойна сватба. Аз съм женихът.

ПАТРИЦИЯ (пак спира да мете). За коя от двете се жениш?

ЖЕНИХЪТ. Ох, знаех аз за коя се женя, ама проклетият свят днес се преобърна и сега всичко се обърка и съм в страшно двоумение.

ПАТРИЦИЯ. Как се преобърна?

ЖЕНИХЪТ. Ами ти не виждаш ли, че се е преобърнал светът? Я се погледни. Виж се каква си красавица – хубава, млада, умница, наблюдателна. А каква си? Манекенка? Модел? Телевизионен водещ на прогнозата на времето?

ПАТРИЦИЯ. А каква съм?

ЖЕНИХЪТ. Проста чистачка, каква си...

ПАТРИЦИЯ. Амчи вярно.

Мълчат. Тя си работи.

ПАТРИЦИЯ. И кога реши да ѝ предлож... да се жените с жената?

ЖЕНИХЪТ. Хе, това е весела история. Но разбираш ли, в това е проблемът, че тогавашната ми годеница, когато бяхме в онзи атракцион, не е същата сега – сега, след целия този световъртеж и преобръщането. (Той отива пред нея.) Разбираш ли?

ПАТРИЦИЯ. Амчи не знам.

ЖЕНИХЪТ (тихо, настрани). Ох, кокошка... (На нея.) А знаеш ли какво е атракцион?

ПАТРИЦИЯ. Не.

ЖЕНИХЪТ. Това е зона, в която има много атракции, разбираш ли? И има такива едни екстремни влакчета, космонавтски тренажори, ужасии.

ПАТРИЦИЯ. Знам, водили са ме.

ЖЕНИХЪТ. Разгеле, светлина в тунела... Та на този точно атракцион реших да ѝ предложа брак. Прекарахме страхотно.

ПАТРИЦИЯ. Честито, гос`ине.

ЖЕНИХЪТ. Мерси, ама дали ще е честито?

ПАТРИЦИЯ. И какво стана на атракциона? Пръстен имаше ли?

ЖЕНИХЪТ. Какъв ти пръстен, тя почти повърна върху мене!

ПАТРИЦИЯ. Повърна?!

ЖЕНИХЪТ. Ама ти знаеш ли какво значи екстремно спускане! Боже господи, прости ми, че съм в храма ти, ама ако има някъде причина човек да се прекръсти и помоли на вси светии и пророци, това са влакчето или тренажорът. Ти нали като малка си се качвала на въртележка люлка? И там те пристягат с едно коланче?... Значи. Ако отидеш в атракциона и там ти поставят обикновен колан само през кръста, да знаеш: има още шанс и живот за тебе. Обаче почнат ли да те пристягат през рамената, от всички страни, вземат ли да те връзват на кръст или в нещо като пашкул, да те стягат като в усмирителна риза – да знаеш: спукана ти е работата! Свършен си!

Чистачката се смее.

ЖЕНИХЪТ. Свършен си! Айде, как да е, преживях влакчето с лупингите. А тя до мене и крещи, ама крещи от ужас – и на вдишване крещи, и на издишване крещи! Нейсе, мина това. Обаче отиваме на едни косте-

нурки. Представи си, връзват ви по двойки с гръб едни към други. Тия проклетни костенурки хем се въртят по оста си, хем в кръг, хем са закачени на релси и обикалят наляво-надясно. Вързаха ни в едни пашкули, аз се кръстя наум и си викам: приятел, спукана ти е работата... е тука вече ти е спукана работата...

Чистачката се смее.

ЖЕНИХЪТ [на публиката, ако се смее]. На кого се смеете?... (На нея.) Смешно ти е, ама като слязохме и тогава вече светът взе да се върти. Не знам нито къде съм, нито кое е горе, кое е долу – абе преобърнат свят! И не мога да стоя на краката си. Тръгна наляво, то се оказва дясно, падам, ставам, виждам двойно, прегърнах някакъв лъвчо или мечо...

ПАТРИЦИЯ. Какъв лъвчо?

ЖЕНИХЪТ. Ами там от ония идиоти, дете носят костюми на животни с огромни глави, за да се снимат децата с тях. Уж посегнах към моето момиче, да го подкрепя, че беше се опулила с очи като пържени яйца, политнах и право в идиота. А изведнъж като видях гаджето пред себе си, тя идваше право към мен, веднага усетих, че ще повърне и като залитнах, та тя се издрайфа през рамото ми. Поне не станах и за кашмер... Хе-хе. (Мълчат малко. Той се киска тихо и вече тъжно. Въздиша.) Много беше хубаво.

ПАТРИЦИЯ. И тогава ѝ предложи сватба?

ЖЕНИХЪТ. Тогава. А сега съм тук, а какво не бих дал да съм другаде, пък ако ще и на проклетите костенурки.

ПАТРИЦИЯ. Що? Да не си разбрал, че е саката в главата?

ЖЕНИХЪТ. Каква?

ПАТРИЦИЯ. Саката в главата. Глупавичка.

ЖЕНИХЪТ. Напротив. Аз я избрах точно заради това, че не беше много умна и леко се разбирахмe. А сега светът се преобърна, тя е станала някой философ и мен ме е страх от нея. Разбираш ли? Ще ми спре тока, ще ми изпие мозъка.

В края на сцената се появява Виолета, до нея Понго и Туцио. Женихът възкликва изненадано. Двамата я тикат напред.

ЖЕНИХЪТ. А! Ето я.

Чистачката бързо се извъръща, отива при приближаващата и я отделя встрани.

Понго ръкомаха на жениха: ето я, това е тя, втората, ние ще сме тук. Женихът прави неразбиращи жестове. През това време двете бързо разменят реплики.

ПАТРИЦИЯ. Виле! Виолета! Какво правиш! Искаш да ми го отмъкнеш! Едва го намерих, едва се наредих! Той даже не знаеше, че имам сестра близначка! Криех!... Ти винаги си била умната от двете, лесно се лепяха по тебе – умницата. И сега искаш да ми вземеш последното. Да си беше избрала някой от отбора ухажори...

ВИОЛЕТА. Аз... нищо, Пат... просто... тези двамата там... не знам... на-право ще откача...

ПАТРИЦИЯ. Слушай. Вземи облечи тия дрехи и се прави, че метеш там по тългите. Аз ще го изпитам дали още ми е верен. Ако не, подарявам ти го. Разбираш ли?

ВИОЛЕТА. Сестро, ебаси.

ПАТРИЦИЯ. Ах, господи милинки, и псуваш! Кошмар... Отивай.

Отпраща я с метлата. Връща се при него.

НЕПРЕОБЛЕЧЕНАТА ПАТРИЦИЯ. Ах, ето те и теб! Сестра ми си избоде очите да те чака! По-бърже, идвай! Всичко е готово.

ЖЕНИХЪТ (стои пред нея като треснат, зяпнал с уста.) Момент! (Отива при Понго и Туцио.) Момчета, тази коя е – моята или тъпата?

ТУЦИО. Тази е Виолета, огледай я. Тая е глупавата сега; бившата отличичка.

ПОНГО. Тая е с прашките.

ЖЕНИХЪТ. А какво да й говоря?

ПОНГО. Падай на колене и лъжи нещо. Думите сами ще дойдат. Мъжете го носим в гените си.

ЖЕНИХЪТ. Аз съм станал малко по-прост представител на тези гени... (Кръсти се.) Дай боже да дойдат думите. Отивам.

ТУЦИО. Не бой се. Още Платон е казал: колкото си по-прост, толкова си по-убедителен.

Женихът се връща при Патриция, вземайки я за Виолета.

ПАТРИЦИЯ. Какво става с теб?

ЖЕНИХЪТ. Днес има слънчево изригване. Днес вече не мога да трая. Ще призная всичко.

ПАТРИЦИЯ. Сестра ми те чака вече цял час! С венчилото на главата! Ти с ума ли си си?

ЖЕНИХЪТ. Мога ли да ти говоря на „ви“?

ПАТРИЦИЯ. Тоест на „ти“? Ние вече сме на „ти“.

ЖЕНИХЪТ. Не, именно на „ви“. Вашата сестра криеше от мен за вас. Тя си мислеше, че не знам за вас.

ПАТРИЦИЯ. Така ли?

ЖЕНИХЪТ. Аз не мога да стоя пред вас и да говоря на „ти“. Простете.

ПАТРИЦИЯ. Гледай ти.

ЖЕНИХЪТ. Вашата сестра може ли да се мери с вас? По акъл, по осанка? Как мислите, толкова ли съм прост да предпочета нея, след като ви има вас?

ПАТРИЦИЯ. Интересен въпрос.

ЖЕНИХЪТ. Същата обвивка – но неземеен интелект.

ПАТРИЦИЯ. Неземеен?

ЖЕНИХЪТ. Нали знаете кестена?

ПАТРИЦИЯ. Кестена?

ЖЕНИХЪТ. Да. Кестенът под вашия прозорец. Колко нещо е чул той... колко въздишки...

ТУЦИО (отстрани, говорят си с Понго). Е, тоя ме уби! Тоя бил цял поет, бе! Гледай ти кестена!

ПОНГО. Мълчи, че ми е интересно...

ЖЕНИХЪТ. Та аз свал... аз се свързах със сестра ви единствено, за да съм по-близо до вас! Не ми ли вярвате!

ПАТРИЦИЯ. Не че не вярвам. Това се случва, когато човек е истински увлечен. Аз друго не вярвам...

ЖЕНИХЪТ. Ето! Вие ме разбирате! Вие ме разбрахте от половин дума! Разбирате ли сега за какво ви говоря, скъпа моя, драга моя!

ПАТРИЦИЯ. „Скъпа, драга моя“? Хм, не помня сестра ми да е казвала, че ѝ говориш мили неща. Сестра ми казваше, че си бил странен откъм нежности. Например, седите на пейка, мълчите и ти ѝ заявяваш, че ето на, ето сега, ако не било такъв шаблон, такова клише, вие веднага сте щели да я прегърнете, там на пейката, ако не било клиширано през годините. Това е меко казано странно, а сега – „скъпа, драга“.

ЖЕНИХЪТ. И това ли ви е споделила сестра ви? Толкова интимно сведение!

ПАТРИЦИЯ. Глупаво по-скоро, не интимно.

ЖЕНИХЪТ. Можете да проверите – кестена под вашия прозорец! В кората съм изрязал вашето име! Ви-о-ле-та!

ПАТРИЦИЯ. Сега точно трудно ще проверя!

ЖЕНИХЪТ. Но вие как си представяте, че бих предпочел сестра ви? Аз все пак съм доцент, учен човек. Аз ѝ пращам есемеси с такова съдържание, в смисъл че искам с нея да прекарам бъдещето си и прочее, докато смъртта ни отлепи, а тя знаете ли какво ми връща? Момент, ще ви прочета... (Рови из телефона.) Слушайте! „За сватбата искам да си ламинирам косата. Поръчала съм да ми донесат лосион подхранващ, с пшеничен зародиш...“ Какво, мислите, мисля аз? Тя, мисля си, в офис ли ще се ламинира? В зоопарка ли патиците ще храни с ечемик?

ПАТРИЦИЯ. Мисля, че не е редно да четете такива интимни...

ЖЕНИХЪТ. Поддържах връзката с нея само заради вас. Обяснете ми, моля, как се ламинира коса?

ПАТРИЦИЯ. Взема се лечебният концентрат и към него се добавят масло кокос, масло моринги, зехтин, д-пантенол, мултиминерален комплекс, концентрат от мая, хидролиза на овесен протеин от памук. (На себе си.) Господи, какви дивотии знам и ми е пълна главата! Това да си прост било сложна работа. (На него.) Нанася се върху суха коса, нахлупва се шапка за душ и се намотава главата с прозрачно фолио.

ЖЕНИХЪТ. И мислите, че аз търся да се ожения за жена, която ще обикаля къщата като извънземна твар със скафандър на главата! А пшеничният зародиш?

ПАТРИЦИЯ. Съдържа витамини от Б група, фибри, фитостероли, мастни киселини, минерали, мощния антиоксидант витамин Е. (На себе си.) Хм, сега разбирам защо сестра ми е заповтаряла „направо ще откача“. (На него.) Жените го ползват заради анти-ейджинга.

ЖЕНИХЪТ. „Анти“ какво?

ПАТРИЦИЯ. Анти-ейджинг – тоест против стареене. Момент! Погледни ме в очите. (Застават един срещу друг. Женихът е малко уплашен.) Искам честен отговор! Наистина ли си знаел за мен?

ЖЕНИХЪТ. Да, скъпа Виолета!

Междувременно отстрани двамата си приказват.

ПОНГО. Абе каква е тази чистачка? Половин час мете едно и също място на пода. Вече го е почистила за вечни времена.

ТУЦИО. Мълчи.

ПОНГО. Какво има?

ТУЦИО. Ще издадеш работата. Тази там е булката, преоблечена. Пра-

тих я да изпита годеника си първо. И да чуе какви ще ги надробят със сестра ѝ, докато тя чака венчило.

ПОНГО. Чистачката е Патриция с кюлотите?

ТУЦИО. Именно. Мълчи.

Отпред Женихът се кълне.

ЖЕНИХЪТ. Кълна се! Да.

ПАТРИЦИЯ. И си искал мен, а не Патриция?

ЖЕНИХЪТ. Да! Вас съм искал винаги! Кълна се! Сега ще ѝ звънна и ще ѝ кажа: Край! Дотук! Ще кажа: Пат, край! Конец! Няма да се женя за теб! Слънцето изригна магнити и картите паднаха на масата. Ще ѝ кажа: Признавам дълго крития грях! Ето, набирам. Последно приет... номер... така...

Извадил е телефона и набира.

ПОНГО. Че той нали не знаеше за Виолета? Как го е изписал на кестена?

ТУЦИО. Абе, Понго, ти кой филм гледаш – нали му каза да си измисля!

Ох, ама и ти...

ПОНГО. А, вярно, бе, вярно, бе.

В този момент се чува мелодия на джисем. За всеобща изненада се чува от чистачката в ъгъла. Патриция се удря по челото.

ПАТРИЦИЯ (на себе си). Пфу... Забравила съм телефона в престилката! (Виква на Виолета.) Сестро, махни си престилката и ела до мен.

Двете застават пред Жениха. И двете са с еднакви бални рокли, но в нюансни цветове.

Телефонът си звъни от захвърлената престилка на пода.

Женихът се пули безсловесно и дълго не се сееща да прекрати набирането.

ТУЦИО (на Понго). Виж. Аз казах ли ти, че модерните млади не носят бели булчински рокли? Айде различи ги сега.

ПАТРИЦИЯ (към сестра си). Нито дума. Ще мълчиш пред него.

ПОНГО (на Туцио). Е, сега как ще ги различи, като мълчат? Сега пък съвсем! Спукана му е работата.

ПАТРИЦИЯ. Твоята невеста всичко чу. Какво ще кажеш в своя защита?

ТУЦИО (отзад говорят). Те това е страшният съд! Ако някой не си го е представял, ето такава нещо ни обещава библията! Хващат те по бели

гащи и – плащай!

ПОНГО. Тихо, де. На най-интересното! Много мразя така! Същото прави баща ми на новините. Почнат някаква интересна новина и той вземе да вика и коментира и накрая изпускаме цялата новина! И накрая той самият ни пита какво казаха! Представяш ли си! И това преди, когато си беше професор... тоест когато беше умен.

ТУЦИО. Тихо, бащичко.

Женихът пада на колене пред Виолета, бъркайки я с невестата си Патриция.

ЖЕНИХЪТ. Извинявай, скъпа Патриция! Всичко ще ти призная. Днес, точно днес, точно в деня на сватбата аз затъпях изключително. Тук едни момчета ми разправят, че светът се преобърнал и така нататъка. Аз бях решил, че затъпяването ми е от шока по загубата на ергенския статус. Прости ми, скъпа, но даже името ти забравих от стрес. Да не говорим за името на църквата и другите подробности. И ти като се обади одеде и аз направо откачих. И сега научавам, че си имала близначка, сестра си имала и така нататъка. А ти си крила от мен? Защо си я крила? Страх те е от конкуренция? За любовта, скъпа, няма конкуренция.

Туцио и Понго се споглеждат.

ТУЦИО (отзад). Бре, афорист. Бре, философ.

ЖЕНИХЪТ (продължава). Преди малко даже се заклек, че винаги съм харесвал сестра ти, отличничката, а днес за първи път научих, че си имала сестра, кълна се!

ПОНГО (отзад). Бре, завършен политик. Бре, лицемер.

ЖЕНИХЪТ (продължава). Защо е това лицемерие? Защо ти е било нужно да криеш? Защо е тая тъмна страна на Луната – си задавам аз въпрос. Аз съм унижен, в краката ти, омаскарен, но съм чист пред тебе, както пред съвестта си. И понеже съм искрен до болка, до кост, ще призная. Аз те харесах навремето, понеже не бе много изкусна в главата. Понеже бе по-тъпичка, мила. Мислех, че така ще живея по-леко. Егоистично мислех. И преди малко едни момчета тук какво ми сервират? Светът се преобърнал, ти си поумняла. Трябва да се ожена за умница! С една дума – кошмар. Но аз съм готов да се жертвам, скъпа. Каквото съдбата отредила, това. Умна – умна, глупава – глупава. Прекланям глава пред съдбата. Ала искам само едно преди края. Ще ми го изпълниш ли...

Виолета понечва да отговори, умилена, но сестра ѝ и шътва. През това

време той протяга молитвено ръце. Даже я докосва, сетне подхваща през кръста.

ЖЕНИХЪТ. Искам само едно, мила. Да започнем на чисто! Много те моля, умолявам те... Искам... да забравиш... (Той внезапно замръзва.) Всичко... да забравиш... което... тук... стана... преди... мал... (Изведнъж се изправя и отскача назад като опарен.) Господи! Ти си с прашки!

Стоп кадър. Всички се пулят. Туцио сръгва Понго.

ТУЦИО. Той пак е объркал. Неговата булка е другата.

ПОНГО. Хубава работа!

Стоп кадърът продължава. Понго и Туцио бавно се приближават. Женихът и близначките ги виждат. Женихът все още е с ръце на талията на Виолета.

В този момент нова изненада.

Влиза някакъв брадат мъж, някакъв пастор. Той носи булчински воал. Бавно приближава към Патриция. Поставя ѝ воала. Сиреч – тя е булката; който досега не се е ориентирал, това е положението. Пасторът спокойно излиза от другия край на сцената.

Женихът пуска ръце от Виолета и като халосан приближава булката Патриция и посяга към талията ѝ – да провери с какво бельо е.

ПАТРИЦИЯ. Какво правиш, бе!?

Патриция му плясва звучен шамар. Женихът рухва в ръцете на Понго и Туцио. Хълца, ломоти нещо да каже.

ПОНГО. Мълчи, мълчи, мълчи, мълчи.

ТУЦИО. Да-а-а-амм... С дребен инцидент започва и този нов семеен живот.

Шумотевица се чува отвъд, гласове, бързо приближават. После връхлитат на сцената Професорът и Клошарят.

ЖЕНИХЪТ (към двамата; бълнуващо и не съвсем разбираемо). Пипам и не вярвам на пръстите си... Нали вие ме съветвахте, че само така мога да ги различа...

ПОНГО (пипа го по челото). Тихо, тихо, успокой се.

ЖЕНИХЪТ. Пипам и... чакам грубия ръб на кюлоти, а усещам - голо дупе, тесни прашки...

ПОНГО. Тихо, тихичко. Успокой се.

ЖЕНИХЪТ. Край. Дискредитирах се. Само мост за мене, мост.

Завеса.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ

Храм. Олтарно пространство, пейки и столове.

Понго и Туцио носят Жениха.

ПОНГО. Тук има повече място. Полегни, затвори очи, не мисли.

Женихът полягва.

Професорът и Клошарят с Понго и Туцио са в средата, Близначките отстрани гледат с еднакви пози и изражения (невестата, Патриция, е с булото).

ПРОФЕСОРЪТ. Понго, сине! С колегата обикаляме парка като в някакъв лицей или академия антична и по тоя повод измислихме как да измерваме нивото на ум у човека. Кой колко е тъп, кой колко е умен. Чрез теоремата на... ъ-ъ... как се казваше този?

КЛОШАРЯТ. Питагор.

ПРОФЕСОРЪТ. Да, чрез Питагоровата теорема. Е, колегата като вносител на идеята по-добре ще я дистрибутира. Колега, заповядайте.

КЛОШАРЯТ. Преди това да се запознаем. Тук виждам непознати лица. И ако може да разберем защо ни повикаха всъщност.

ПРОФЕСОРЪТ. А, да! Понго! Ходим ние по алеята, зареяни в академични висоти, и някакво цигане ме дърпа по дъното на панталоните, невъзпитано. Помислих, че ми краде портфейла. И казва: Викат ви в храма, на сватба.

ПОНГО. Тате, тук двама млади се женят и понеже датата е крайно спешна, краят на годината е, 31 декември - а те нямат свидетели...

ПРОФЕСОРЪТ. Разбирам, разбирам. Е, кого да поздравим?

Всички мълчат. Неловка ситуация.

ПРОФЕСОРЪТ. Виждам тук глава с було, но в нашата съвременност това може и нищо да не значи... Така... Значи неловка ситуация... Млади мои приятели, не се стеснявайте, общувайте, живеете заедно, защото самотата е страшна. Аз съм вдовец и съм свидетел – страшно е. Но ще ви дам и друг пример. С великия композитор... ъ... Лудвиг ван... Кой беше?

КЛОШАРЯТ. Бетовен.

ПРОФЕСОРЪТ. Бетховен, да! Знаете ли, деца, когато човекът ослепява...

КЛОШАРЯТ. Оглушава. Бетовен оглушава. Бах ослепява.

ПРОФЕСОРЪТ. Именно. Когато оглушава, пианото му се раздрънква...

КЛОШАРЯТ. Разакордира.

ПРОФЕСОРЪТ. ... и една прекрасна сутрин на вратата му се почуква. (Той чука по пейка.) Скромно, но категорично. Композиторът чува и отваря вратата...

ТУЦИО. Как чува? Нали е глух?

ПРОФЕСОРЪТ. Вярно, бе! Тия биографи са такива тъпацы! Не могат да свържат две и две! Но съм го чел точно така: той чува, отваря, а съседите му се оплакват, че пианото му е раздрънкано толкова, че гърми някаква какофония вместо симфония. Молят го да вземе мерки, че няма живот в тая кооперация.

ТУЦИО. Кооперация?! Това в кой век се случва?

ПРОФЕСОРЪТ (не му обръща внимание). И знаете ли какво прави Бетховен? Взема нож и изрязва всичките струни на пианото си!

Всички мълчат. Професорът прави победоносна пауза.

ПРОФЕСОРЪТ. И съседите вместо мелодии, па макар и фалшиви, почват да чуват денонощно зловещо чукане и тракане от къщата на великия колега... тоест композитор. Тракат чукчетата на клавишите...

Отново напрегната пауза.

ТУЦИО. Къщата?! Нали беше кооперация?

ПРОФЕСОРЪТ (не му обръща внимание). Та искам да пожелая на добър час и път на младите, на младото семейство, и да ги предупредя, че неминуемо верният строй на тяхната семейна комуникация един ден ще се разкодира... както прекрасно ме поправи моят колега... той симпатяг... той кукуряк... той особняк... тоя... Нейсе. Семейният живот един ден неминуемо ще се раздрънка и много в такива случаи правят като Бетховен – режат струните и остават неми и безгласни. Спират да се гледат, да се понасят, да общуват. Разпад. Та искам да им пожелая, като стигнат до тоя момент, да не режат струните... в никакъв случай да не режат струните!

ПАТРИЦИЯ (не издържа). Това беше много подходящо пожелание, много умно, нема що. Memento mori – едно към едно.

Туцио единствен реагира на думите ѝ, като се усмихва изненадано и с дълъг интерес изглежда Патриция. Тя му отвърща със същото и също леко се усмихва. Но продължава да се взира в полегналия Жених, който е с кърпа на главата.

ПРОФЕСОРЪТ (зарадван, като след поощрение). Не режете струните, скъпи новодомци! Търсете акордъор... (Вижда Туцио.) Ахааа...!

И тогава Професорът отива и последователно прегръща първо Патриция (с булото), сетне Туцио, вземайки го за младоженец.

ПРОФЕСОРЪТ (на двамата, като ги събира насила един до друг). Смело напред и безаварийно плаване, скъпи младежи! Браво, Туцио! А си мълча толкова време!

В този момент влиза Пасторът, прошепва нещо на Виолета. Тя се премества при Жениха и му сменя кърпата, намокря я отново.

Пасторът излиза.

ПРОФЕСОРЪТ (отива при Виолета и Жениха). Вие ли сте кумовете, извинете, да попитам?

Двамата не обръщат внимание на професора. Получава се следната конфигурация: заедно са скупчени глупавите – Жених, Виолета, Професор. В другата посока срещу тях са сближените от Професора Туцио и Патриция. Символично към тях двамата се приближава Клошарят. Така се образува другият лагер – тройката на умните.

Единствено Понго седи между двете групи и не знае към коя да се присъедини.

Появява се пак Пасторът и го прегръща през рамената.

ПАСТОРЪТ. Що е, чадо? Не знаеш какъв си? Умен ли си или по-скоро глупав? Не можеш да си определиш мисловната група. Не бой се, стой тук, скоро нещата ще си дойдат на местата.

Пасторът излиза. Понго не мърда.

КЛОШАРЯТ (отива при Професора и го взема под ръка). Уважаеми, признавам, че професорът си остава професор дори и при такива неочаквани главозавъртащи преобръщания в световен мащаб... Речта ти беше чудесна, не съвсем на място, но чудесна. „Не късайте вървите“, чудесно.

Клошарят се обръща към всички.

КЛОШАРЯТ. И така, колеги, моля за внимание. Сборът на квадратите на всичко умно и всичко глупаво у човека прави неговата интелигентност. Така формулирана, теоремата доказва, че всички сме интелигентни, но е въпрос на доминация – простотията ли ще доминира или съжденията. Но за да я разберете по-добре, е нужно няколко тестови въпроса да ви демонстрирам. Ала преди това искам да ви напомня за Петкан...

ПОНГО. Петкан? Кой Петкан?

КЛОШАРЯТ. Има един-едничък Петкан – кръщелникът на Робинзон Крузо.

Получил се е малък кръжец около Клошаря и Професора (последният кима на всяка фраза на Клошаря). Пред тях слушат Понго, Туцио и Патриция. Тази група за момента остава да ръкомаха безгласно.

Отстрани Виолета и Женихът – проснал се на пейка – говорят.

ЖЕНИХЪТ (гледа я настоятелно, тя се срамува и се върти позачервена). Благодаря ви, госпожице. Нали вие сте Виолета, сестрата на моята невеста?

ВИОЛЕТА. Ъха.

ЖЕНИХЪТ. Вече преди да се обърна към която и да е от вас, ще питам. Щото натрупах много грешки...

ВИОЛЕТА (изгърва парцала и той пада в прахоляка). Ъх, че съм куха... тъ-тъ-тъ... цъ-цъ... е, бре, бре...

ЖЕНИХЪТ. Какво стана?

ВИОЛЕТА. Цопна на пода. Омърля се. Сега не мога да го сложа на челото.

Женихът се киска. Тя го гледа.

ЖЕНИХЪТ. Ще почернея, ако го сложиш.

Той се киска. Тя го гледа, чуди се как да реагира.

ВИОЛЕТА. Нямам друга пачавра... (Оглежда се.) Чакай! (Къса част от балната си рокля и топва парчето във водата и сетне на челото му.)

В основната група.

КЛОШАРЯТ. Това, което каза професорът за хармонията, която ще се разруши в семейния живот, е част от основната дилема. Тази на измеренията. Човек е продукт на своето измерение и макар да живеем в

общ свят, често сме пътници в разни отделения. Спомнете си туземеца Петкан, когото Робинзон среща на самотния си остров. Защо го кръщава Петкан?

ТУЦИО. Среща го в петък.

КЛОШАРЯТ. Именно! Именно! Среща го в петък. А по кой календар?

ТУЦИО. Той си води собствен календар – с резки по гредата. Седмият ден – по-голяма резка.

КЛОШАРЯТ. Именно! Именно! А като намират най-накрая Робинзон и го спасяват, какво се оказва, уважаеми колеги? Че Робинзон е объркал с ден-два своя календар. И всъщност Петкан не е намерен в петък! Виждате ли как простично романистът Дефо е посочил, че човекът е мярка за всички неща, както са казали столетия по-рано древните; тоест че всичко е относително, както ще го допълни столетия по-късно Айнщайн. Добре, Робинзон ще поправи календара си. А това ще промени ли името на Петкан? Не! Петкан ще си остане Петкан. Плешивата певица продължава да се среща по същия начин. Петкан идва от онова измерение, в което е живял кръстникът му в онзи момент.

Женихът и Виолета. Той я гледа в лицето, без да мига.

ЖЕНИХЪТ. Гледала ли си снимка?

ВИОЛЕТА. Че как.

ЖЕНИХЪТ. Искам да кажа, гледала ли си снимка дълго, дълго. Гледаш, а си представяш толкова неща.

ВИОЛЕТА. Да. Често гледам.

ЖЕНИХЪТ. Имах една снимка с мама. Аз съм малък, пет-шест годишен. Мама е красива, руса, прелест. Като я гледам дълго и почвам да си представям, че съм там.

ВИОЛЕТА. Да. Аз като гледам приятелките си... снимки разни в интернет... коя как се облякла, къде се завлякла с приятел... Много ми става кофти.

ЖЕНИХЪТ. Казваш си: ето, всички са си наред, гледат си кефа, а ти се мъчиш, нали?

ВИОЛЕТА. Да. Еми тъй е. Няма пари, не мога едни ботуши да си купя. Направо...

ЖЕНИХЪТ. И като гледам онази снимка с мама, тъжно ми става много. Аз затова не умея да гледам снимки – човек се унася.

ВИОЛЕТА. Аз всички снимки, на които не мязам на човек, ги трия и

изхвърлям.

ЖЕНИХЪТ. Снимките лъжат. Помни го от мен. Снимките жестоко лъжат. Ако им се отдадеш, край с тебе, спукана ти е работата. Гледаш света като лунатик...

ВИОЛЕТА. Ъха. Гледам в интернет моята приятелка се натокала с едно манто, опънала едни йети, чудни. А като я видях оня ден и викам: А ма, отде това манто, ма? Тя, моля ти се, отишла в мола, в съблекалнята се изпонаснимала с всички най-най дрехи и така.

ЖЕНИХЪТ. Сериозно? Не знаех тоя номер.

При философстващата група.

КЛОШАРЯТ. Последният тестов въпрос, който измислихме преди малко с уважаемия професор в градинката, е ключът.

ПРОФЕСОРЪТ. Простете, тук аз нямам пръст... в този въпрос...

КЛОШАРЯТ. Ключът към чистия разум. Един вид, това е нашият с професора философски камък. Ето за какво става дума. Представете си, че сте отишли на театър. Седите си в салона, на стола. Гледате пиесата „Хамлет“ от Уилям Шекспир. И така, в тоя момент, точно в средата на монолога на Хамлет, си представете, че излизаме ние с професора на сцената, всички замръзват...

Всички на сцената наистина замръзват.

КЛОШАРЯТ. И тогава професорът забива пръст към публиката в салона и пита директно: Я кажете ми, уважаема публико, кой говори от сцената в момента? Отговор А: Хамлет? Отговор Б: Актьорът, който играе Хамлет? Отговор В: Шекспир? Отговор Г: Режисьорът, поставил Шекспир? Кажете ми, моля.

Той пита действително публиката. Подканя я: „Някакви предложения?“ Повтаря им подточките. Публиката подхвърля отговори. Той клати глава, слуша.

КЛОШАРЯТ (на публиката). Момент. Ако не сте разбрали съвсем ясно въпроса, нека ви го кажа по друг начин.

ЖЕНИХЪТ (обажда се отстрани). Аз не разбрах.

КЛОШАРЯТ (отива към него). Ами представи си, че ти си сега актьор и играеш в пиеса. Кажи някаква реплика.

ЖЕНИХЪТ. Не мога. Станал съм много тъп.

КЛОШАРЯТ. Ок. Кой току-що произнесе тази реплика? Сиреч кой за-

яви, че е станал тъп: актьорът ХУ [произнася истинското име на актьора], героят Жених или авторът Огнян Антов? Или може би режисьорът NZ [произнася истинското име на режисьора]? Много хубав въпрос.

ТУЦИО. Отличен въпрос.

ПАТРИЦИЯ. Много добър въпрос.

ПОНГО. Академически въпрос.

ПРОФЕСОРЪТ. И все пак ненужна главоблъсканица.

ЖЕНИХЪТ. Мътна работа.

ВИОЛЕТА. Нищо не вдянах. Свърши ли представлението, [обръща се с истинското име към актьора, играещ Клошаря], какво?

КЛОШАРЯТ. Не, не, мълчи... А какъв е отговорът? (Пита публиката.)

Да поразсъждаваме. Одеве споменахме за Петкан, който е кръстен на петъка, а пък не е намерен в петък. Мислите ли, дами и господа, че в ежедневието си човек не битува в няколко измерения, не притежава едновременно няколко паралелни състояния?... Правилният отговор е „всички“. Тоест всички отговори са верни в горното уравнение. Човекът на сцената в момента изразява и едното, и другото, и третото, и четвъртото, понеже на сцената в него се пресичат няколко измерения. Както виждате, елементарна работа. Човекът е условното сечение на възможните измерения.

Женихът маха с ръка, не иска да слуша. Беше се надигнал, пак ляга – този път с глава в скута на Виолета.

Пак говорят двамата, другите ръкомахат и се разправят отстрани.

ЖЕНИХЪТ. Ох...

ВИОЛЕТА. Да ти туря ли парцала пак на главата?

ЖЕНИХЪТ. Да... Ако обичаш... Прощавай. Може ли да ми изпълниш едно желание?

ВИОЛЕТА. Че как.

ЖЕНИХЪТ. Позволи ми да проверя с какви гащи си под роклята?

ВИОЛЕТА (смее се). Що, бе? Не ми ли вярваш?

ЖЕНИХЪТ (хили се и той). Вярвам, ама ръка да види, око да пипне, както е казал народният мъдрец.

ВИОЛЕТА. Ами давай.

Докато той я опипва, Патриция се е отделила леко от групата и ги наблюдава.

ЖЕНИХЪТ. Благодаря ти... Ех, с тебе се живее леко! (Кратка пауза.) Разправят, че прашките били нехигиенични.

ВИОЛЕТА. Виж какво. Гадни са и неудобни. Аз преди никога не носех. Обаче като виждам сега какъв ефект имат, разбирам колко съм била тъпа.

ЖЕНИХЪТ. Ефект че имат, имат. Че е голям, голям. Но да си била тъпа преди... Казаха, че преди ти си била отличничката.

ВИОЛЕТА. Не знам какво съм била, ама сега съм си много добре...

ЖЕНИХЪТ. А аз трябва да се ожения за сестра ти, господи... (На себе си.) Хубаво, че поне ще виждам и тебе в бъдеще... (Високо.) Моля те, мила, направи ми последна услуга. Повикай сестра ти при мен и ни остави за малко.

Близначките се сменят. Само че Патриция не сяда до него, а стои пред него, готова да скръсти ръце.

ЖЕНИХЪТ (лежи, пооправя с разтреперана ръка кърпата на главата; Патриция не трепва). Извинявай, малко съм... Скъпа, аз реших.

ПАТРИЦИЯ. Какво реши?

ЖЕНИХЪТ. Твърдо реших за моста.

ПАТРИЦИЯ. Какъв мост?

ЖЕНИХЪТ. След всичко, което извърших, след злостореното на теб и пълната излагация и компрометиране, аз избирам моста. Извиках те да се простим...

ПАТРИЦИЯ (избухва и слага ръце на кръста). Абе какво си ми се плъснал, бе! Я ставай и хвърляй това було от главата! Ти нервен срыв ли си получил, в ада ли си ходил? Ще ме шантажира с мост. Какъв мост?! Ще се хвърляш от моста? Аз лично бих те хванала сега за косата и бих те метнала от моста, лично аз! Че ще се женя за такъв артист. „Оскар“ ли искаш да получиш за днес? Ставай... (Тя тръгва към него.)

ЖЕНИХЪТ (скача изплашен, но пъргав). Само не по лицето! Само това липсва – на сватбената снимка да съм с надрано лице!

ПАТРИЦИЯ. А, за сватбената си физиономия се загрижил! Милият! А че аз се почерням с такъв плазмодий и тъпак, с такова мекотело...

ЖЕНИХЪТ (застанал срещу нея). Аз се зачерням, не ти! Аз! Господи, как ще живея занапред аз?! Още пред смъртния одър... имам предвид пред брачния олтар още тя ме изяжда с парцалите. (Сяда на пейката. Жалва се искрено.) Язък ми за докторантурата, язък ми за академич-

ната кариера! Ама и тоя господ, как можа да обърне картите на света точно сега... и да я докарам дотук...

Влиза пак Пасторът, оправяйки си свещеническото облекло. Кара се с пръст на Жениха, но говори благо.

ПАСТОРЪТ. Не псувай напрасно господа бога, чадо! Хайде, пет минути до церемонията.

Пасторът излиза. Те го гледат известно време. Женихът слага ръце на лицето си и изохква.

ЖЕНИХЪТ. Не съм си го представял така. Господ ми е свидетел. Не, не. Не. Не!

ПАТРИЦИЯ (сяда до него).

ЖЕНИХЪТ (сваля ръце, поглежда я; обидено се обръща на другата страна). Първо, не мога да се ожена за по-умна жена. Това е смърт за един мъж. И второ – ами че аз и сега не съм сигурен с коя от двете ви разговарям! Ти не даваш с пръст да те пипна...

ПАТРИЦИЯ (скача изведнъж, хваща му ръката и я залепя на задника си). Ето. С какво съм облечена?

ЖЕНИХЪТ. С кюлоти.

ПАТРИЦИЯ. Следователно съм твоята годеница, бившата безмозъчница.

ЖЕНИХЪТ. Следователно да. (Плахо.) „Бившата“ е, прощавай, ключовата за мен дума.

ПАТРИЦИЯ. Разбрах те прекрасно. Изправи се.

Женихът и Патриция се изправят един срещу друг, лице в лице.

Внезапно Патриция го прегръща и му удря дълга целувка. Междувременно хората отстрани са започнали да ги наблюдават дружно.

ПАТРИЦИЯ. Аз все пак те обичах. (Пауза.) Така. А сега нищо ти няма, нали? Никакви психосривове, край на лежането по пейки.

ЖЕНИХЪТ (още учуден и позамаян). Вече... нищо ми няма...

ПАТРИЦИЯ. Най-интересното е, че и сега те харесвам. Преди малко като ми разправя за атракциона, си припомних прекрасните ни моменти. И щях да се напикая от смях. Наистина.

ЖЕНИХЪТ. Е, преди малко не го ли разправях на тукашната чистачка това?!

ПАТРИЦИЯ. Не, аз се бях преоблякла нарочно.

ЖЕНИХЪТ. Ама какви са тези работи! Държите се, сякаш сме в някоя пиеса – преобличания, близначки...

ПАТРИЦИЯ. Аз ли се държа!? Ти разправяш най-свидната си биография на някаква случайница с метла и селски говор, сетне се обясняваш в любов на сестра ми, за чието съществуване току-що си научил!... Господи, светът наистина можел да се преобръща, както му скимне на човек! Добре, седни. (Пауза. Тя крачи пред него.) Харесвам те, но при сегашното състояние на нещата, мисля, че е излишно да си причиняваш това, което не желаеш.

ЖЕНИХЪТ (прибързано скача). Мога ли да се ожена за...

ПАТРИЦИЯ (ядосва се, обидено). Сестра ми? Много бързо ме прежали! Може или не може, ще решиш сам ти. Давам ти възможност съдбата да избере, но с твоя пръст и с твоя късмет.

ЖЕНИХЪТ. Значи как? Не разбрах.

ПАТРИЦИЯ. Ти ще си направиш сам избора. Но по един-единствен начин. Сега ще се обърнеш с гръб. (Тя го завърта.) Не се върти! Гледай си само напред.

ЖЕНИХЪТ. Гледам, де, стига ме навиква. (По-тихо.) Боже, то с нея и като балдъза ще е зор...

През това време Патриция отива при Понго, Туцио, сестра си, шепне им нещо.

ПАТРИЦИЯ. Стой мирно! И затвори очи! Сега идваме ние със сестра ми зад теб. Запомни: едната е отдясно, другата – отляво. Ти обаче не знаеш коя от нас от коя страна е. И това ще е твоят избор. Вдигаш лявата или дясната си ръка и...

ЖЕНИХЪТ. Но това е жестоко! (Без да се обръща.) Не мога!

ПАТРИЦИЯ. Щом не се обръщаш, значи не е чак толкова жестоко. Ще можеш... Ето, вече опознах и новото ти „аз“... Е, ще участваш ли в решението на твоето бъдеще или не?

ЖЕНИХЪТ. Не мога!... Имам ли избор?

ПАТРИЦИЯ. Имаш – ляво или дясно. Когато си готов, брой до три и вдигай едната ръка.

ЖЕНИХЪТ (охка). Не мога! Едно...

Зад него застават Понго и Туцио. Останалите заминават навътре в църквата, към олтара.

ЖЕНИХЪТ. Две... Три... Ох! Добре! Не мога!

С последното „не мога“ вдига едната ръка. Сетне се обръща. Вижда Понго и Туцио, които му се усмихват насреща. Краката му се подкосяват, Понго и Туцио го подхващат от двете страни и го повеждат навътре.

ТУЦИО. Време е за тържествения миг!

Завличат го към олтара. Излизат.

ПЕТО ДЕЙСТВИЕ

Някъде пред олтара.

Патриция и Туцио са седнали един до друг. Понго се оглежда по-встрани, но е там и слуша. Всички изглеждат вече поизморени.

ПАТРИЦИЯ. Преди никога не знаех... нали можем да си говорим на „ти“?

ТУЦИО. Разбира се. Моля ти се.

ПАТРИЦИЯ. Преди винаги се чудех, като кажат: Еди-кой си е интелигентен, той е еди-какъв си. И си мислех: ами те всички, които са интелигентни, са една порода. Пък сега, като поумнях, виждам, че и при интелигентните е такава каша, толкова простотия има... Чак не знам какво да мисля. Хем ми се усложни въпросът, хем ми опротивя.

ТУЦИО. Каша е и недоразбиране по отношение на ума, и аз мисля същото; и това е, понеже за човешката интелигентност се мисли като за нещо абстрактно, все едно като за душа, сърце и подобни, а не се мисли като за нещо многопластово. А интелигентността е сплав от няколко елемента и нито един от тях не е определящ. Сиреч за да кажем, че даден човек е интелигентен, означава да сме го определили по следните пет аспекта: 1. Начетеност и знания. 2. Съобразителност и въображение. 3. Отношения с околните и социализация. 4. Ценности и морал. 5. Мярка. Най-честа грешка е, когато някой парадиращ начетен многознайко вземаме за интелигент. Добре, той може да е назобал много знания и да е схватлив, за да ги ползва, обаче да е отблъскващ в отношението си към хората, да е завършен циник и без всякаква мярка. Е, ще харесате ли такъв човек? Ще го сметнете ли за интелигентен? Аз лично не. Защо? Защото той е простак, какъв ти интелигент. Или обратен пример. Представете си, че някой е супернабожен, на мравката път прави, не взема бележка от банкомата, щото екологически това значело отсечено дърво и прочее, и е супервнимателен, алтруист, едва ли не скопец. Ще го сметнете ли за интелигентен? Аз лично не. Защо? Защото нямаше да е лошо и да има конвенционални знания тоя човек и да е малко по-схватлив. Друг е въпросът, ако човекът е бил лишен от възможност за учение, а пък отговаря на останалите критерии. За такъв казваме „природно интелигентен“, което словосъчетание само по

себе си е глупост, естествено.

Пауза. Туцио ту става, ту сяда. Ръкомаха, пали се, утихва.

ТУЦИО. Според мен един нормален интелигентен човек трябва да е начетен, книги да потребява тоест, да има въображение, с което да работи в малка или голяма степен, трябва да не иска от другите това, което не може да им предложи и да поддържа своите ценности и ценностите на своите деца. Според мен хората, които отговарят на това описание, по света не са никак малко, особено в по-голямата част от живота си, но много малко са тези от тях, които умеят да пазят мярката. Достоевски казва, че сред руските пияници били най-добрите хора на Русия и нищо чудно: интелигентният човек, изпуснал мярката си, е тъжна картина.

ПАТРИЦИЯ. За Достоевски не знам, но аз много мразя актьорите и актрисите, като вземат да се правят на интелигентни. Това, че може да изфабрикува две изречения за някое интервю, които изречения са колаж от купищата текстове, които професионално им минават през главата... айде, моля ти се.

ТУЦИО. Е, аз изключих от горното неслучайно талантът. Той е вече в друго уравнение. Талантливи тъпаци от всички клонове на изкуството дал бог предостатъчно. (Скача пак на крака.) Ала кой ще си признае какъв е и ще се самоопредели? Ето, представи си, че има тук пред нас (сочи залата с публиката) публика и сега я попитаме: Я ми кажете, милички, кой от вас мисли, че не е интелигентен? Е? Мислиш ли, че някой от салона ще извика: Аз! (Изчаква да види някой ще реагира ли от салона.) Абсурд.

Понго се приближава.

ПОНГО. Абе, Туци... Слушам те и не знам защо си мисля, че това за интелигентността, което го изсипа преди малко, ми е познато... тия пет точки... смътно познато ми е... хм... отлично си спомням, че ми е познато, но...

ТУЦИО (усмихва се леко). Ами това са твои думи, Понго. Всъщност не твои, а думи на баща ти, препредадени ми от тебе.

ПОНГО. Нали! Точно така! Ето защо... значи... (Забелязва някого извън сцената.) Виолета! Ела, ела, Виолета!

ПАТРИЦИЯ (мрачно). Момчета, ако обичате, оставете ме насаме със сестра ми.

Виолета влиза, двамата излизат.

ПАТРИЦИЯ. Как си, Виле?

ВИОЛЕТА. Направо ще откача... Толкова съм нервна, че още малко и ще припаткам...

ПАТРИЦИЯ. Че от какво си пък нервна?

ВИОЛЕТА. Нищо не мога да разбера, разбираш ли! Понго не ми обръща внимание, ти си нещо крива, станала си с гъза нагоре...

ПАТРИЦИЯ. Виолето! Стига си говорила простотии. И спри с тези паразити, че ми идват в повече!

ВИОЛЕТА. Какви паразити, ма? Аз казах ли ти, че не ща прашки!

ПАТРИЦИЯ. Не такива паразити, а езикови! Що? Лошо ли ти е с прашки?

ВИОЛЕТА. Напротив, веднъж да те послушам и улучих.

ПАТРИЦИЯ. Слушай, сестрице. Направо на въпроса. Искаш ли да се омъжиш вместо мене?

ВИОЛЕТА. Да се ожения вместо тебе!?

ПАТРИЦИЯ. Когато става дума за жена, се казва „омъжва“. И така. Искаш ли да се омъжиш вместо мен?

ВИОЛЕТА (мисли). В смисъл?

ПАТРИЦИЯ. Оф, направо ми лазиш по нервите и ще откача и аз! Какво ми отговаряш като някоя манекенка на конкурс! Питам те просто и ясно: искаш ли да се омъжиш вместо мен за него. (Последното го казва натъртено.)

ВИОЛЕТА. За Понго?

ПАТРИЦИЯ. Не за Понго, а за... Ех, ама наистина си много зле... За моя годеник говоря.

ВИОЛЕТА. Сестрице, не мога да повярвам, направо ще откача!

ПАТРИЦИЯ. Да или не?

ВИОЛЕТА. Ми може, що не. Ко от туй.

ПАТРИЦИЯ. И спри да повтаряш това „направо ще откача“ и другите паразити!

ВИОЛЕТА. Какви паразити, ма!

ПАТРИЦИЯ. Лексикални паразити. Паразити на речта. Както и да е, няма да ме разбереш... Употребяваш едни и същи фрази, белег на нисък самоконтрол или култура.

ВИОЛЕТА (заема поза). Аз ли съм с ниска култура? Аз? Дето се женя, а

ти отстъпваш булото? И съм аз с ниска култура? Мила сестрице, честно, не мога да те разбера.

ПАТРИЦИЯ. Казва се „омъжвам“... Ох. Давай, събличай роклята. Шлейфът няма да пасне на твоята.

Двете се събличат и остават по бельо: сутиени и гащи. Виолета е с прашки, Патриция с кюлоты.

Изневиделица се появява Пасторът.

ПАСТОРЪТ. Мили дами, тук е църква, бива ли така разгопени, какво е това нещо, а? Разбирам, съвременност, ама чак дотам. Да не би да правите някакъв протест?

ВИОЛЕТА. Не, разменяме си роклите. Заради шлейфа. Ние сме близначки.

ПАСТОРЪТ. Добре, но сетне да не почнете да си сменяте и съпрузите, а? Има ли такава една работа?

ПАТРИЦИЯ. Вече ги разменихме. Теб какво ти влиза в работата?

ПАСТОРЪТ. Ами аз ще ви венчавам след малко, но не знам дали ми влиза в работата... И само не разменяйте гащите, че това са ви опознавателните табели за околните... И друго. Ако мълчите, никой няма и да разбере за размяната.

Пасторът излиза. Двете вече почти са се облекли.

ВИОЛЕТА. Тоя пък загубеняк какъв беше?

Виолета поставя булото на главата си.

В този момент се чува зверски гръм и сцената угасва. Пресветва пак. И пак. Докато върви откъслечното осветление като при светкавици, всички останали – без Пастора – се връщат на сцената: Понго, Туцио, Професорът, Клошарят.

Изведнъж се включва цялото осветление – включително в салона на публиката.

СЛУЖЕБЕН ГЛАС ОТ УРЕДБАТА. Уважаема публика, прекъсваме предст... (Прекъсва и гласът.)

На сцената героите се оглеждат един друг. Те са отново каквито са си били преди преобръщането. Преди обаче и публиката да е реагирала, те заговорват.

ПАТРИЦИЯ (към Виолета). Ко стаа, ма како!?

ВИОЛЕТА (вдига вежди). Не знам. Май се върна старото. Оправихме се май, а?

Отстрани Женихът се здрависва с Професора.

ЖЕНИХЪТ. Професоре, много се радвам да се видим пак! Помните ли, запознахме се на конференцията по въпросите на...

ПРОФЕСОРЪТ. Да, да, помня. Много ми е драго. Вие бяхте доцент по история, ако се не лъжа?

ЖЕНИХЪТ. Именно, именно! Е, професоре, с какво се занимавате в момента?

ПРОФЕСОРЪТ. В момента съм дошъл на сватба.

ЖЕНИХЪТ. И аз. Даже на собствената си. Но имах предвид научното ви творчество?

ПРОФЕСОРЪТ (позапалва се). В последно време един въпрос не ми дава мира. Защо човечеството се отказа от ветроходите? (Пауза.) Не мога да проумея! Екологично отговорно, елегантно решение, клиперите достигнаха такива качества... Освен това, оборудвани днес с двигатели, не биха имали проблеми с маневри, с пристанища и с аварии. Гарантирани доставки и така нататъка... Просто не ми побира главата защо се отказахме от това!

ЖЕНИХЪТ. Хм, сигурно сте прав. Но да вземем само военните нужди на човека: той там е безогледен, целта оправдава средствата и смяната на технологиите. Технологически винтовите параходи надделяват, когато се прокопава Суец и когато военните намират останалите превъзходства.

ПРОФЕСОРЪТ. И все пак: строим ветрогенератори, а се отказахме от ветроходите. Ето това се вика културна грешка, цивилизационна грешка.

Към двамата приближава Клошарят. С протегнатата ръка.

КЛОШАРЯТ. Бате, дай левче...

Туцио закрива глава с длани и като от болка кляка. Понго кляка до него.

ПОНГО. Туци, какво ти е?

ТУЦИО. Яд ме е, брате.

ПОНГО. За какво?

ТУЦИО. Такава хубава реч дръпнах одеде, а сигурно сега пак съм станал тъп.

ПОНГО. Аз, да ти призная, не усещам голяма разлика...

Близначките мълчат и зяпат в еднакви пози.

Влиза ядосан Пасторът и говори по някаква радиостанция.

ПАСТОРЪТ. Енергетиците на Олимп масово ще ги съкращавам, така им кажи! Казах: чакате да ви дам изричен знак и тогава връщате старото положение! Как какво, бе! Веднага да връща шалтера наопаки!

В тоя момент отеква нов зверски гръм и настава пълен мрак. Накрая светва само сцената и представлението си продължава с предишния ход.

Пасторът е застанал на висок подиум пред всички, облечен, готов да извърши церемонията. Останалите са пред него.

ПАСТОРЪТ (в първите думи интонацията още е рязка, но бързо се овладява и омеква). Я се разпределете: кои са роднините на булката, кои са на жениха.

Те се побутват.

ПАСТОРЪТ. Хайде, кой ще се жени, кой ще води булката, кой ще кумува, кой ще е шаферка?

ВИОЛЕТА. Ми той май нямаме шаферка...

Патриция я сръгва да мълчи.

ПАСТОРЪТ. Не можете ли да се разпределите? Я да пробваме тогава нещо друго. Я който смята, че е умен, да иде отдясно.

Всички отиват вдясно.

ПАСТОРЪТ. А който смята, че не е тъп, да иде отляво.

Половината без Виолета, Жениха и Професора отиват вляво.

ПАТРИЦИЯ (подвиква им). Че НЕ е тъп!

И тримата ахват едно разбиращо „А-а-а“ и отиват също вляво.

ПАСТОРЪТ. Как пък един тъпак да няма! (Смее се.) Ок. Започвам церемонията. Преди да определим младоженците, трябва да изпълним задължителния ритуал. Трябва да попитаме всички присъстващи... Уважаеми присъстващи, действащи лица, гости и публика на това мило тържество, след малко божиите рабове и рабини ще бъдат венчани, но сега има думата всеки, който иска да каже нещо против този акт или навеки да замълчи, докато смъртта го замъгли... Има ли някой?

ЖЕНИХЪТ. Аз... не че искам да се оплача... но...

ПАСТОРЪТ. Вие сте младоженецът. Предполагам, че баш вие няма да имате нищо против...

ЖЕНИХЪТ. Съзнавам, че е абсурдно, ала...

ПРОФЕСОРЪТ. Отче, дайте по същество, че нова година е след двайсет минути, извинявам се много!

ПАСТОРЪТ. Ок. Моля за внимание!

Угасва пак осветлението. Пълна тъмнина. Следващите реплики и действия стават в абсолютен мрак.

ГЛАСЪТ НА ПАСТОРА. И така, чада божи, настъпи часът, в който всеки свободно може да избере своята половинка... Философите казват, че макар да живеем на светло, житейските си избори правим всъщност на тъмно. В екзистенциален мрак. Който ще се жени, да се нарежда. Когато светна, каквото заваря, това ще венчая.

Настава суматоха в мрака. От време на време някой се обажда.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНИХА. Аз протестирам!

ГЛАСЪТ НА БЛИЗНАЧКА (шепне). Да, това са прашките!

ГЛАСЪТ НА ТУЦИО. Понго, човек и добре да живее, жени се. Омуртаг още го е казал.

ГЛАСЪТ НА КЛОШАРЯ. Абе той друго е казал, ама нейсе, запуши я.

ГЛАСЪТ НА ЖЕНИХА. Аз протестирам!

ГЛАСЪТ НА БЛИЗНАЧКА. Мълчи, бе!

ГЛАСЪТ НА ЖЕНИХА. Не, не протестирам.

ГЛАСЪТ НА ПРОФЕСОРА. А-а-а, предчувствам аз. Тук някой ще удари къравото...

ГЛАСЪТ НА ПАСТОРА. И така! Готови-и-и – старт!

Пасторът плясва с ръце и сцената светва.

Сега на сцената с лице към публиката са две двойки младоженци. Двете близначки обаче са в еднакви бели рокли и була и на практика не са различими. Единият младоженец е Женихът, другият е Туцио. От страна на Туцио е Професорът, от страна на Жениха е Клошарят. Понго е най-отпред, но в средата, а далеч зад него, на подиума, се усмихва Пасторът.

ПАСТОРЪТ. Поклонете се на публиката и се обърнете към мен. (Те се обръщат. Всички са гърбом към публиката с изключение на Пастора.) Така, от страна на Туцио свидетел сте вие, професоре, а на другия же-

них ще свидетелства господин съученикът ви. Доколкото разбирам, Понго ще кумува паралелно и на двете двойки. Ето и съкращения план-график на церемонията. Поради липса на време сега ще ви задам култовия въпрос и сетне някой от свидетелите ще произнесе кратка, но съдържателна реч. За речта предлагам професора. (Професорът се покланя. Пасторът захваща да пита, без да се обръща към някой конкретно.) Уважаема Патриция, съгласна ли сте да вземете стоящия до вас мъж за законен съпруг?

ГЛАС НА БЛИЗНАЧКА (силно). Да. (Публиката не разбира коя точно.)

ПАСТОРЪТ. Уважаема Виолета, съгласна ли сте да вземете стоящия до вас мъж за законен съпруг?

СЪЩИЯТ ГЛАС НА БЛИЗНАЧКА (силно). Да. (Публиката пак не разбира чий е гласът.)

ПРОФЕСОРЪТ. Отче! Петнайсет минути!

ПАСТОРЪТ. Ок. Двамата младоженци тогава ще отговорят анблок. Уважаеми господа, съгласни ли сте да вземете за законни съпруги стоящите до вас близначки?

ЖЕНИХЪТ И ТУЦИО (едновременно). Да.

ПАСТОРЪТ. Е, младите могат да считат работата за приключена. Професоре, речта.

КЛОШАРЯТ. Може ли да предложа на почитаемия пастор да отложим речта за след малко в ресторанта? Или поне до връщането на предишното умствено положение... И да ви кажа честно, каква е тая сватба на скороговорка, не знам...

ПРОФЕСОРЪТ. Абсолютно се съгласявам с моя приятел, пръв съученик... тоя клошар, тоя мулетар, тоя сладък хипар... Отче, каква ти реч! Толкова минути преди нова година реч произнася единствено министър-председателят по телевизията!

ПАСТОРЪТ. Ок. Пожелавам на младите да не стареят, старите да не младеят, а на останалата публика: приятна вечер, след малко, като излезете от театъра и – лека нощ и карайте внимателно. И помнете божия афоризъм: С по-малко се живее по-добре. Включително с по-малко акъл. Младите да се чувстват венчани... сега! Но преди да се тагнете на сватбената снимка и да промените семейния си статус във фейсбук, бих искал да ви разкрия кой съм аз.

Пасторът съблича одеждите. После маха перуката, остава по туника. Тост преобразява се, доколкото е възможно.

ПАСТОРЪТ. И така, чада божии, чада мои. Аз преобърнах вашия свят. Навярно добре сте го забелязали. Аз направих така, щото умният да стане тъп и обратно. Аз. Кой съм аз? Имам много имена. През всичките епохи и поколения до днес. Но на вас нека ви се представя със съвременния си ник, този във фейсбук: Зевс Гръмовержец. Аз съм дядо ви Зевс и сега имам намерение първо да кажа на младите брачни двойки „Горчиво!“ и сетне наистина да им вгорча живота, като им върна старото интелектуално състояние - на тях, както и на всички вас. Някакви въпроси? Нещо неясно?

Женихът пада на колене.

ЖЕНИХЪТ. Моля те, господи, остави ме така! Много съм си добре, като съм тъп! И жената много ме хареса!

ЗЕВС. Не може.

Хвърля се и булката до него в краката на Зевс.

БЛИЗНАЧКАТА. Моля те, остави ме и мен така, че едва се добрах до олтара!

ЗЕВС. Не може.

Зевс мисли известно време, играе си с къдриците, сумти и чеше брадата си. Хъмка.

ЗЕВС. Ок. Имам за двете двойки тогава сватбен подарък. Сватбеният ми подарък е да ви задържа на един акъл за в бъдещия семеен живот.

ТУЦИО. С тенденция плюс или минус?

ЗЕВС. Плюсът на единия ще е минус на другия и наопаки – това устройва ли ви?

Те се оглеждат.

ТУЦИО. Имаме ли избор?

ЗЕВС. Не.

Понго пристъпва към Зевс.

ПОНГО. Може ли да попитам нещо?

ЗЕВС. Кажу, дете.

ПОНГО. Аз какъв бях преди промяната: умен или тъп?

Зевс мълчи.

ПОНГО. Понеже разсъждавам така и това е моята дилема. Ето че след последните събития само аз останах неженен. Като знаем, че за някои

ергенството е висш разум, за други – пълна тъпотия, питам се аз какъв съм бил по-рано, след като и тази работа ме отмина?

Всички мълчат.

ПОНГО. Понеже ние с Туцио, като започна цялата галиматия, се насочихме първо към студентските книжки, за да разберем какви сме били по-напред. Ама то сегашното висше образование е такова, че по оценките не можеш да разбереш тъп ли си, умен ли си. Ето това исках да ви попитам.

ЗЕВС. Ще ти отговоря и с това приключвам всякакъв коментар по темата и възстановявам миналото. Ти, Понго, бе колкото умен, толкова и тъп. Затова голяма промяна не забеляза, нали? Но и на теб заповядай новогодишен подарък: в течение на новата година ще си много умен, а след това ще се върнеш в предишния си акъл. Така че използвай подаръка и мисли, учи яко. Може и с това да си останеш за цял живот! Е, готови ли сте за промяната?

КЛОШАРЯТ. По-скоро, доколкото разбирам, за отмяна на промяната?

ЗЕВС. Да, за отмяна на промяната и възстановяване на настройките ви по подразбиране.

Клошарят се прекръства, другите си поемат дъх.

КЛОШАРЯТ. Е, каквото било, било. Сбогом Шекспир, сбогом Айнщайн.

ЗЕВС. Бройте всички от десет до едно, моля.

Всички почват да викат като абитуриенти: 10-9-8-7-6-5-4-3-2...

ВСИЧКИ. Едно! Край!

Нищо не става. Нито просветва, нищо. Всички се оглеждат един друг. Но мълчат. Докато се оглеждат, загърбват Зевс и той изчезва завинаги.

ПОНГО. Готово ли е?

ЕДНАТА БЛИЗНАЧКА. Аз нищо не усетих.

ДРУГАТА БЛИЗНАЧКА. И аз.

КЛОШАРЯТ. Господът изчезна!

Търсят Зевс.

ЖЕНИХЪТ. Ама какво е това? Сигурни ли сте, че пак сме си предишните? Професоре, ти умен ли си?

Всички гледат и чакат с надежда какво ще рече Професорът.

ПРОФЕСОРЪТ (мърмори). Хм... (Внезапно плясва с ръце.) Сетих се! Чакайте! Десет минути остават до полунощ, до нова година, нали така! Сега трябва да говори министър-председателят! Ако отчето ни е излъгало, той ще реве като магаре и значи нищо не се е оправило обратно в света! Нали така! Дайте телевизор! Да видим обръщението на министър-председателя!

ПОНГО. Тате, откъде телевизор в храма!

ПРОФЕСОР. Ех...

ЖЕНИХЪТ. Чакайте! По радиото! Нали и по националното радио излъчват същото като по телевизията!

ТУЦИО. А откъде радио, бе?

ЖЕНИХЪТ. Как откъде! Всички имаме телефони! Вадете и включете радиото! На високоговорител!

ТУЦИО (плясва се по челото). Верно, бе! Колко съм... (Премълчава и се оглежда, но не са го чули.)

Всички трескаво вадят телефони, включително близначките. Без Клошаря, който си мрънка нещо и показва празни джобове, и маха с ръка за отминали работи.

В следващия момент всички вдигат високо ръце с телефоните.

ГЛАСЪТ НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ. Уважаеми дами и господа, скъпи сънародници! Отива си една година, в която...

Всички реват „УРААААААА!“ И заглушават дълго говорещия.

Почват да се целуват и поздравяват. Викове: „Горчиво!“ Целувки между двойките. Викове: „Хайде към ресторанта.“ Отговор: „Чакай да стане нова година!“ И тем подобни – артистите се забавляват, както им харесва. Утихват по едно време, за да чуят финала на премиерската реч.

ГЛАСЪТ НА МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ. И искам да ви пожелаю, скъпи сънародници, уважаеми дами и господа, честита и щастлива, спорна и ползотворна нова година!

Всички викат пак „УРААААААА!“ И тръгват да излизат. Последният актьор обаче ги връща, вика ги обратно на сцената и те застават пред публиката.

ВСИЧКИ. Честита нова година!

Завеса.

Септември – 19 октомври 2013

Опус 175

Варна

Огнян Антов
КИТОВИ ОПАШКИ

Българска
Първо издание

Корица, предпечат, коректор - авторът

Излязла от печат ноември 2014
Тираж - 100

Цена - 5 лв

Anapest.Org : Web Архиви
<http://www.anapest.org/>
Copyright (c) Огнян Антов
o.t.antov@gmail.com

886.7-2

A 75

Антов, Огнян

Китови опашки : Оксиморон в пет действия / Огнян Антов. – Варна : Анапест, 2014. – 56 с. ; 20 см.

Пиесата използва два класически комедиографски модела: комедия на близнаците и deus ex machina. История на едно преобръщане - внезапно противоположностите се променят: умните стават глупави и обратно. Оттам започва интелектуалното дирене на двамата приятели студенти, драмата на жениха, който не е очаквал такова житейско развитие, срещата на двама бивши съученици, кашата с близначките и разрешението на колизията посредством божествена намеса.

На титула отбелязана препоръка от Общество на писателите - Варна.

100 тир.

УДК 886.7-2

ISBN

Именен показалец

Антов, Огнян Тодоров

Предметен показалец

Българска художествена литература - пиеси